

A painting of a man with a shaved head and a beard, wearing a long blue robe with a white floral pattern. He is holding a large, brown, bird-like creature with a yellow beak. The background consists of several vertical, textured tree trunks in shades of brown and grey. The overall style is expressive and somewhat abstract.

ლელა გაბუნი

ფიქსირებული წიგნი

ლელა გაბური

ფართის შილობა

გამომცემლობა „მერიდიანი“

თბილისი 2022

რედაქტორი: **ამირან არაბული**

მხატვარი: **ბუბა არაბული**

© გამომცემლობა „მერიდიანი“, 2022

© ლ. გაბური

ISBN 978-9941-34-192-2

წვიმა. ხოშკა. ბავშვობა

ფიქრით ბავშვები ცხრამთას ვედებით,
(ცხადში კი - კალოს თივაზე ვზივართ),
ვტკბებით: თუნუქზე წვიმის წვეთები
ჩვენთვის უკრავენ ბახსა და ვივალდს.

ჭალაზე ზანტად მონოლილ ნისლებს
პირქუშად,
ჯმუხად ჩაჰყურებს ჯურხა:
„საადრო არის ნიშნები ისევ,
წუხელ ღულისთავ ცა რისხვით ქუხდა!“

ნანუა ჯავრობს: რომ შეჰყვა ისევ
ზენა უბნელის ხბო - ქვენა უბნელს,
მერე გვილიმის ბავშვებს და გვივსებს
წერთხალათი და კენკეშით უბეს.

„ჩაალპობს ბალახს, - ჩივის სუმბატა,
ზამთრის ნეკრობად ვივლი უდავოდ,
ფუტკარმა თაფლსაც ველარ უმატა,
მთელი ზაფხული მიდის უდაროდ“.

ახლაც წვიმს...ფიქრით ცხრამთას ვედები,
თითქოს როშკაში კალოზე ვზივარ
და როგორც მაშინ წვიმის წვეთები,
თუნუქზე ჩვენთვის უკრავენ ვივალდს.

ეტიუდი

სანაპიროზე ძუნძული არ ღლის,
ჩანს, ენატრება პატრონი, სახლი,
ფეხქვეშ გვეგება გამხდარი ძალი,
ლუკმა პურისთვის გვილოკავს ხელებს.

ზღვასთან კოცონი ბრიალებს სულთქმად,
უკრავს ფშინე* და კამილი* უკრავს,
ზღვის ტალღებს მოაქვს სამყაროს სუნთქვა -
საშიში, ბნელი და იდუმალი.

ციდან ჩამოწყდა მსხემი ვარსკვლავი,
სურვილის ჩათქმა ვერ მოვასწარი,
შენ ახლა შორს ხარ და კვლავ მასწავლი
თმენით საკუთარ თავის შეცნობას.

ცეცხლი და წყალი ერთურთს ახელებს,
ტუჩებს ფერი აქვს მნიფე ძახველის,
უნდა წარმოვთქვა შენი სახელი
და ტალღებივით ვღელავ.

* „ფშინე“ და „კამილი“ - ჩერქეზული მუსიკალური საკრავები

სიხიდან: „ლეხად ნათქვამი ღოსვები“...

დამშრალ კალაპოტს დაემსგავსა
ადამის სული,
აღარ მიელტვის იორდანეს
ცოდვების დაფლვით
ველარ მიმოჰქრის მთათა ზედა
„ვითარცა სურინ,“
ველარ აპურებს უდაბნოებს
მკალით და თაფლით.

ჩამომიჯექი სასთუმალთან,
არ მომატყუო,
აღთქმული ზეცა მოაგებე
გამონვდილ მაჯებს,
ერთი პატარა ღოცვა ვიცი,
იმას მოგიძღვნი,
სხვა ყველაფერი
უკვე დავხარჯე.

ბევრჯერ ვიგლოვე,
დავიყარე თავზე ნაცარი,
ჩამომეძინა ღამპრით ხელში
გელოდი ვიდრე,

გულწრფელი ლოცვაც ბევრჯერ ვცადე,
როგორც მასწავლე,
მაგრამ ერთი მთაც ვერ დავძარი,
ისევ იქ იდგნენ.

ბევრჯერ სანთელი ჩავაქრე და
ქათო გავცერი,
ბევრჯერ ფართო გზა ვამჯობინე
გზას - ძნელს და იწროს,
მოლაღატე ვარ, ჩემო ღმერთო,
მაგრამ იმ ცრემლით,
უდაბნოზე რომ დაეცემა,
შენ უნდა მიცნო!

განმუხურთან ენგუჩი ახ მენახა აქამდე

ეს ბილიკი საუფლო
როგორ უნდა განქარდეს?!
ფეხქვეშ ხიდი ქრიალებს,
მზე ორ ნაპირს დაჰხარის.
განმუხურთან ენგური
არ მენახა აქამდე,
თითქოს მოდის მდუმარე
არაგველთა ლაშქარი...
ჭალის სიოს ჩურჩული
გაუმხელელ ჩივილს ჰგავს,
თითქოს ქოჩორს უკოცნის
დედა ცხედარს შვილისას,
თითქოს გმირებს გლოვობენ ,
მნუხარებით ავსილნი,
ეს ტყეები ენგურის,
ეს ლელი და ასკილი.
ჩემო სისხლო, ტკივილო!
სულ ტყუილად მემდური,
შენი სულის საუფლო
დამიჯერე , აქ არი!
არ მენახა აქამდე
განმუხურთან ენგური,
თითქოს მოდის მდუმარე
არაგველთა ლაშქარი...

შენს მიწა-წყალს ვლოცავდი
ხახმატით და გუდანით,
ხან სანათა ვიყავი, ხანაც კოლხი იზიდა.
ორი სიტყვა ვისწავლე:
„მტერმა გვირჯგინუდანი!“
როცა რწმენა მახვილად
სულში ამოიზიდა.

ლებარდებზე ლემადე
ლეგა ღრუბლებს გადმოშლის,
სულთქმას ამოჰყვებიან ჭყონის ყმანი ამაყად,
გაეხვევა ხიბულა
მზის მენამულ სამოსში
და იესოს იუდა ისევ გასცემს ამაღამ.

„ოდოიას“ ვგალობდი
ერდოდან და ეზოდან,
ეს ხმა როგორ დავკარგო, ცრემლი როგორ დავაშრო!
გერად როგორ მყოლოდი,
გულის ცეცხლად მენვოდა
ნოლაჯიხის ფერდობზე სისხლისფერი ყაყაჩო!

ქერუბიმთა აკვნიდან,
იავნანავ, მეგრულო,
რისხვად ჩამოესეტყვე ავსულებს და ბატონებს,
წადი, წადი, წინოლავ!
აქ რას ეძებ, ბედკრულო,
წადი, შენი ბეჭები სიკვდილს გამოატოლე!

გმირები არ კვდებიან,
შენ გმირებთან რა გინდა!
გაიდარებს, წყეულო, ან სულ როგორ იავდრებს?!
საბლად შემოგეხვევა
იქიდან და აქიდან,
წუთისოფლის შარაზე ჩანიხლული სიმართლე.

სამარგალოს ვლოცავდი -
ხახმატით და გუდანით,
ხან სანათა ვიყავი, ხანაც კოლხი იზიდა!
ორი სიტყვა ვისწავლე:
„მტერმა გვირჯგინუდანი“*,
როცა რწმენა მახვილად სულში ამოიზიდა.

* „მტერმა გვირჯგინუდანი“ - მეგრ. მტერი დაგემარცხებოდეს

მესხეთში თქმული

რუს კლდეზე თრიმლის ფოთლები
მოჰგავს ნაკვალევს სისხლის,
თმოგვთან ლოდები გოდებენ,
ყორლანთან მინა იწვის.

დახე, რამდენი სიშლეგე!
რა ქარტეხილებს სუნთქავ,
გაღმა მტევანი გიჩეხეს,
გამოღმით კაფეს თუთა.

სუყველგან სათოფურია,
დავდივარ...
ვტირი...
მიკვირს.
დედაზე უფრო უტკბესო,
როგორ გადარჩი სიკვდილს?!

სუხათი: ებაისჯაი

*დედაჩემს დედა ბავშვობაში მოუკვდა,
ლილოდან ცხენით მომავალი
ადიდებულმა არლუნმა იმსხვერპლა*

ყველგან შენ გხედავ...
შენი სოფლის ლურჯი ცა მხურავს,
შენი ხელების და თვალების
სითბო მწყურია,
ციხის ჩარდახებს გადმოევლო
მიმინოს ქულა,
ბაბუანვერებს, ფურისულებს
შენი სუნი აქვს.

დედი, მოვედი,
შენი ციხის ნაშალთან ვდგავარ.
მღვრიე არლუნში
შენს მწყრალ სიზმრებს
მილაღავს ქარი,
ქურანა ცხენსაც უცახცახებს
წითელი გავა,
ლეთამ უხმო და ბებოჩემი
ლილოს იჩქარის...

ფიქები „აღ მაჰთასზე“^{1*}

...გვალვით დამსკადარი, ეკლიანი
მოჩანს სათავე,
სად მზეგაჭრილი კარიბჭიდან
სხვა ცას ერთვიან,
„მარჰაბა“, ღმერთო!
გამომხედე, ნახე, სადა ვარ,
ამ ქვების იქით - უკვე შენი ნაზარეთია.

უდაბნოს ვარდზე იხატება ტანჯვა ფერადი,
რთავს ეგვიპტელი მარიამის ნაფეხურს მინა,
გამხმარი მკერდი, ბერნი საშო -
ქალი მენადის,
აქ გაზაფხულზე ღვთისმშობელის ცრემლებად იქცა.

მოილოგინა სინანული, ვინაც ვედრებით,
„მარჰაბა“^{**}, ღმერთო, შენს სიყვარულს ვინც დაეწინდა,
უდაბნოს მიღმა ილანდება
ბაგა ბეთლემის -
ხევსური ქალის სამრელოსავით
ბნელი და წმინდა...

* „აღ მაჰთასი“- მაცხოვრის ნათლობის ადგილი იორდანიაში

** „მარჰაბა“- არაბ. გამარჯობა

*ლეგენდის თანახმად, სახელწოდება „ანაკლია
ოსმალეთის იმპერიის დროს ტყვეებით ვაჭრობას
უკავშირდება. დედას (ანას) შვილი მოსტაცეს და გემით
მიჰყავდათ, ქალი კი ზღვის ნაპირას სასონარკვეთილი
მოსთქვამდა. მისი ხმის გაგონებაზე ხალხს უთქვამს:
„ანა რკიანს“ (მეგრ. ანა კივისო).*

მოგვიანებით ეს სახელი „ანაკლიად“ გადაქცეულა

ლამლამობით ზღვის ტალღები
მთვარეს გულს რომ გადაუშლის,
ვილაც კივის....ანა რკიანს,
ანა უხმობს დაკარგულ შვილს.

ამ დროს სძინავთ თოლიებს და
იღვიძებენ ნარცისები,
გულო, ტანჯვის ბარძიმი ხარ,
არც იცლები, არც ივსები.

სირინოზი აღარ გალობს,
ზეიმობენ ტყაშმაფები,
ეგლიჯება ქალს სხეული
და თმას იწენს გაშმაგებით.

ლამეს დარდით დააოსებს,
დაალამებს თვალებს გლოვა:
„ჩემი შვილი მთვარეს გაჰყვა,
ჩემი შვილი მალე მოვა...“

ხმა მიცუს ციხიდან

*„უამი მივია - მოვია
მიცუს, თორღვაის კარადა...“*

ხალხური

ერთი პირშავი ღრუბელი
დასტირის კლდეთა სანახებს,
ხან ეტოტება უბელო
ცას და ბალღივით ალაღებს.

შავ ფიქალებზე იელვებს
დრო: წერა- მწერლის
მცნობელი,
ხან მწარე, როგორც იელი,
ხან - ნექტარივით მთრობელი.

ფეხებქვეშ მინა შუშპარობს -
თორღვაის სისხლის ნამცვრევი,
არა მგონია, დუშმანო,
რომ იყო ჩემი ნამქცევი.

გამხედა

ქალავ, ძალიან მიყვარდი,
ვფიცავ ამ მთათა სიმაღლეს,
ამ ბანზე შენი შახლომა
ბევრჯერ სიზმარში ვინატრე.

დღეს შენი ფეხით მოსულხარ,
აღარ გაგიშვებ არსადა,
მოვალ და ხანჯლით ავკუნავ
მაგ შენს ნაფერებ ქმარსა და

მემრ ნავალ, გადვიჩეხები
ტებულოს, გინდაც, დაქუეხს,
ეგ მთვარე ის მანდილია,
საჩემოდ რომ ვერ დაგხურე...

ესეიზი ზღვისპირა ქალაქში

ამ საღამოსაც ზღვა გვიხმობს, ქვიშას
როგორც ვარსკვლავებს, იოლად დათვლი.
მსმენელს სცენისკენ უხმობს აფიშა:
„ბაროკო- პოპით“, „როკით“ და „ქანთრით“.

მიდის ვაჭრობა
და გაგანია ცხელ სეზონს
ცხელი უხდება ღამე:
„გიმზერ, ლამაზო
და მიხარია,
აქეთ მოიწი, დავლიოთ რამე...“

თავის სხეულის რომ იცის ფასი,
ტალღებს ნარნარად მოაპობს ქალი,
როგორც წყევლა და აპოკალიფსი,
ნაპირზე ხვდება ათასი თვალი.

გახსენება

ღმერთო, აღარც მახსოვდა...
წელან ვით მზის ამოსვლა,
სიყმანვილეს გამოვცდი,
სიყმანვილე გამომცდა.

სწორედ , სწორედ აქ იყო
ელდა, ისევ ბალღური,
ვარსკვლავები შატილის
და ლაღობა არღუნით.

მახსოვს შენი ხელიდან
უცხო რამ ჟრუანტელი -
როგორც მინის გამოცლა.
როგორც თეთრი ფანტელი...

ვერაფერი გავიგე,
გენყინა და ნახვედი,
წუთისოფლის ქარაგმა,
მერე ბევრი ავხსენით.

აღისფერი ლოყებით
მზის აღისფერს ვწვდებოდი,
სულ ცოტა დაგეცადა,
მეც ხომ გავიზრდებოდი.

(ნიკალას სახლ-მუზეუმში)

ფეფეს ფერადი ფარდაგი,
ახდენილ სიზმარს მაგონებს,
ყაყაჩოები კელაპტრად
უნთიათ რიბი-რაბოებს.

თვალი არ სწვდება საყანეს -
მზის ქობაშემონატარებს,
ნარი დასიცხულ მინდორში
დედოფალივით ნარნარებს.

აქ, მუზის დიად ტაძარში,
გული ტანჯვის ღმერთს ნებდება,
ვით სააღდგომო ბატკანი,
იკვლება საკურთხეველთან.

მერე კი, ჭიქა ღვინოზე
ყელს ცრემლად ამოეჩრება,
როგორც ღაჟოზე მიმინო
ტკივილით დაიგეშება.

ტარგადახვეულს მიტკალით
და უკვდავებს ვითარცა,
ფუნჯს - ფიროსმანის ხელნაპყრობს,
კრძალვით დავყურებ მინაზე...

ა-ს

შეყვარებულმა აჩუქა გოგოს
წინდა, რომელსაც ეხატა წერო
და მერე წვიმდა,
წვიმდა და წინდას
ენვოდა იმ დღის
მხურვალე წამი.

ჯერ ადრე იყო,
რომ ეთქვა „დარჩი“,
ჯერ სასწაულებს არ ჰქონდა ბოლო
და წეროს
თხელი,
ლამაზი კანჭით,
მარადისობას
სწვდებოდა
გოგო.

ომი, მტყედი და ბავშვი

(დოკუმენტური პოეზია)

„მე ტკივილი ნანახი მქონდა
და ვფიქრობდი,
რომ ყველაზე საშინელი
ქვეყნად ის არის,
როდესაც ბიჭი შეგიყვარდება,
ხოლო მას კი შენ არ უყვარხარ.

ახლა კი ვიცი, რომ სამყაროში
ყველაზე უფრო საშინელი
ეს არის ომი,
ბომბების წვიმა...”
- ამბობს გოგონა,
თოთხმეტი წლის
და ცახცახი შესდგომია
გულჩიტა ტანში.

მარიუპოლის ნანგრევებში
დავმარხეთ დედა
და ჩემს პატარა ხუთი წლის ძმას
დედის თავშალი ჩამოვაფარე
ეს ყველაფერი რომ არ ენახა

და ვუთხარი, რომ დედას სძინავს,
უმჯობესია, არ გავალვიძოთ.
როცა გვშიოდა,
ბიძია სერგომ მტრედი მოკლა
და შეგვინვა.
ჩვენ შევჭამეთ, მაგრამ მალე
ცუდად გავხდით
და მარტო დავრჩით,
რადგან ბიძიაც ნანგრევში მოჰყა,
როდესაც დედა წაიყვანა
დასამარხავად.

მე გთხოვთ, ილოცეთ!
გვეედრებით,
ყველამ ილოცეთ,
რადგან სხვაგვარად გადარჩენა
ახლა ძნელია,”
- ამბობს გოგონა ,
თოთხმეტი წლის
და ცახცახი შესდგომია
გულჩიტა ტანში...

ალიონზე, როცა ჭიკჭიკს
დაინწყებენ ჩიტები,
ჰაუ, როგორ აგტკივდები,
როგორ გაგიჭირდები.

ლამის წვიმით დათქეშილი
დილით როცა გაშრება ,
სახლის უკან ალუბლები
და სახლის წინ ვაშლები,

შენი გულის დილის ელდად
მაშინ მოვალ ზეციდან,
როცა იგრძნობ, ჩემი სუნთქვა
თურმე მხოლოდ გესიზმარა.

ცივ ლუმელსაც ცივ სისხამზე
ისე ველარ აანთებ,
უწინდელი სიხარული
არ ექნება არაფერს.

იმ წუხრასაც გაიხსენებ,
ბავშვივით რომ მოგენდე
და მას მერე როგორ ვთხზავდი
სიყვარულზე ლეგენდებს.

მდულარებით ავსებული
და მწუხარე ლანდებით,
აფეთქდება სიყვარული,
როცა დაგეკარგები.

ალიონზე როცა ჭიკჭიკს
დაინწყებენ ჩიტები,
ჰაუ, როგორ აგტკივდები,
როგორ გაგიჭირდები.

და გჭირისუფლობს
მილეთის ხალხი,
შენთვის იხსნება
კარი ედემის,
შენ უერთდები
ზეციურ ძახილს,
ზეციურ სხეულს
შენ უერთდები.

არ დამთავრდება
რაც იყო, იგი:
შიში, იმედი,
ბრძოლა, დაცემა.
სულს შემორჩება
ნატვრათა რიგი,
მთვარის ყვავილი
და
აღტაცება...

პოეტი და პოეზია

დაშრა თვალები...

სავანე კი აქვეა, ახლოს,

ხელმოცარული მებადური ნაპირს ვერ გავცდი.

მინდა გაჩვენოთ ოქროს თევზი,

ფსკერზე რომ სახლობს

და ოკეანის ამოხაპვა მიხდება საცრით.

ანყდება ნაპირს აქოჩრილი ტალღების რემა,

ჰა, დამსხვრეული,

დალენილი,

ფრთები - ურჩები...

მე დავბრუნდები

ირონია როცა დაცხრება,

მე დავბრუნდები,

თუ ამ ტალღებს გადავურჩები.

გადაჯიონის შეხვედრა ჩემს მამასთან - დავით გაბუჩთან

ტოვებდა როცა თავის ჭიმლას,
თავის ახიელს,
იერი მაინც
ვერ მოირგო
ქალაქელ კაცთა,
სტუდენტობისას
ყმანვილ მამას - ბრგეს და სახიერს,
უყვარდა თურმე
ხევსურული სამოსის ჩაცმა
და დადიოდა რუსთაველზე
ჯვრიან პერანგით,
მთიელ მოგვების
და ღვთიშვილთა ჩამომავალი.

გალაკტიონი დაუნახავს
ერთხელაც მის წინ.
(გაშეშდა მამა,
უყურებს და თვალს არ აშორებს),
...ის მოდიოდა რუსთაველზე
მარტო , თავისთვის
და ნამთვრალევი მისი მზერა
ეკიდა შორეთს.

მოულოდნელად
დაეფინა სახეზე შუქი.
იგი მამასთან მივიდა და
ჩახედა თვალში.
მერე ასწია მძიმედ, დინჯად მარჯვენა ხელი,
ჩამოატარა მამას თავზე,
შუბლზე, სხეულზე...
ჩაიბურღლუნა: „აი, რაა - ჯიში და გენი!!“
და უხმოდ გაჰყვა
ისევ პროსპექტს
ფეხარეული.

გალაკტიონის არის ეს დღე
ცივ ნოემბრისა.

(მარინა ჯიქიას)

მაღალი სისხლით,
მაღალქართულით,
კრძალული სანთლით,
სადა სანდლებით,
აჰა, მოჰყვება
შენს ტყეს და ჭალებს
სტუმარი, ვისაც მტლად დაადნები.

ისმის მუსიკა შენი ტალღების,
შენს ჩქერს მოაპობს,
ცოცხლდება შენით
შველი - მარინას ლამაზი დარდი.

გატყობ, გიცვნი, არაგვო, ფიქრი
და მზერა
მზისებრ ნამარხულევი,
რომ გამოგიდგამს
სიპზე შანდლები
ქადაგის ხელით გასანთლულები.

ჯახეთში

მზის თვალს ამოხვრეპს
ლხენით ნასამხრევს,
ნლეულს ექნება ღვინო ულევი,
ბიჭი ძირკოკში ნამყენს ახარებს,
ღიღინით მიაქვს სავსე ურემი...

გაივლის დრო და
სურვილს ჩაუთქვამს,
ტყვიის პასუხად აფრენილ ღიმილს,
ის ბიჭი ბეჭებს გაშლის ჩაუქად -
პაპისას მაინც არ დათმობს ხირიმს.

მალულად მჯდარი,
იმ ჭადრის ბოლოს,
პირველი კოცნით - ლოყა რომ უხურს,
გაივლის დრო და ის ცელქი გოგო,
აუცილებლად გააჩენს ლუხუმს.

ხნულიდან შუქი კრთება ირიბი,
მზეზე ბრწყინავენ ქედები შორი
და კახთ დედოფლის თეთრ მანდილივით
გადაჰფენია მწვერვალებს თოვლი.

ჰანდემიუხი ლექსი

სიკვდილის შიში
შლეგსა თუ ჭკვიანს,
ობად მოედო
მონამლულ ყოფით,
ვცხოვრობთ, თუ ამას ცხოვრება ჰქვია,
ჩაკეტილ წრეზე დაყვებით კოვიდს.

უფერულ დღეთა
მძიმე ჰაერი,
ამაზრზენ ჩრდილთან
ჭიდილით გვგესლავს.
ლოცვად შემდგარა უკვე კაენი,
გამოუცვლია პერანგი გველსაც.

პოეტები კი, გულზე ლექსებით,
მხურვალე მზერით ცრემლს რომ აშრობენ,
ჰგვანან სარეცხის განყვეტილ თოკზე,
ქარში გაბნეულ
სათამაშოებს.

ჩემს დას - ნინიქოს

ნეტარი მზეების
შორი კუნძულია,
(თვალი საზეპურო
ითქმის),
ისეთი ლამაზი ხარ, მთვარე- ქალო,
მარადი ბავშვი ხარ თითქმის.

რაგინდ მოვინდომო,
მოგიძღვნა, ძნელია,
ტაეპი,
რომელიც გშვენის...
ყველა მეტაფორა
გახუნდა, ძველია,
ნატიფობს სიმშვიდე შენი.

განა აიხირე,
თვითონ არ გცილდება,
ვარსკვლავთა ხვამლების
რიდე!
უნდა მაჰატიო, მთვარე ქალო,
ცრემლების ზღვას გადაგკიდე.

ისეთი სუფთა და ისეთი სხვაგვარი ხარ,
მარადი ბავშვი ხარ კიდევ.

პიხველი თოვლი

დათოვლილ ნაძვზე
კენტად დამჯდარა,
ხმამალლა მოსთქვამს
შავი ყორანი,
ჩამოუჭირხლავს
ნამქერს ფანჯარა,
ყინულებს ჰკიდებს
ციხის ყორემდე.
ცას მსუბუქ ფიქრთა
უზადო ელვად,
მოუვერცხლია
თოვლის საყურე,
აღარც
ჩემიდან წამსვლელზე ვლელავ,
აღარც
ჩემამდე მომსვლელს გავყურებ.
როგორც ბავშვებმა იციან,
შორით
ხელს ვუშლი ფიფქებს
და ცად ავდივარ,
ენარობ ამ დილას პირველი თოვლით
უმიზეზოდ და
ძლიერ მარტივად.

ხვაჩაშეს

ანყვეტილ ვნების კლანჭებში გაბმულს
და ქარიშხალში ჭენებით მთვრალებს,
ვით
საიდუმლო ორდენის საბუთს,
ის ყოველ ღამე ხუჭავდა თვალებს.

და მის სიცოცხლეს - ორად განაპოვს,
შენ აერთებდი ისევ ცისმარე,
ლოყაზე ცრემლის დამშრალ კალაპოტს
ერთვოდა მისი ტკბილი სიზმარი.

ფარული ღვანლით ცოდვა უცვლელი
გეთსემანიის ამბად აქციე,
მთელი სიცოცხლე მას მიუძღვენი
და მის სიზმარშიც ვერ შეაღწიე.

წყვედიადში სველი იფნების ჯარი
ოხრავდა და წყლულს გიმხელდა ქარი.
მის ფერხთით მშვიდი ბავშვივით მჯდარი
ქრისტეს სულთმოზრდავ ქერუბიმს ჰგავდი.

ხსოვნას კანრავდა ცა - ნაფერები,
შენი ოცნება რომ ერქვა ერთ ღროს
და სასთუმალზე მისი ხელები
სამადლობელი ძღვენივით ეწყო.

ისევ შემოდგომა

ხმელი ფოთლების ხალიჩა მოსავს
ტყეებს და აკრთობს ხელის შეხება,
გინდა, გაექცე უსულო პროზას,
გადაარჩინო გინდა ეს ლელვა...

ქვიშაზე ზანტი თვლემით დაღლილებს
მზე ელანდებათ მწველი ხრიკებით,
არ მოეწონათ შენი აქ მოსვლა
და ინაცვლებენ ადგილს ხვლიკები.

ო, რა ხანია, ყველა ავსულის,
ყველა აკრძალვას და საზღვარს გაცდი,
შემოდგომაზე ნაპოვნ ყვავილებს,
ღიმილით გინვდის ოცნების კაცი...

მუზას

*„მთვარესთან წავა ყამარი,
მთვარესთან დაიმალება...“
ა. კალანდაძე*

მე მეგონა, შემომწყერი,
თურმე არსად არ წასულხარ...
შე, საბრალოვ, აქვე მჯდარხარ,
ჩემი სახლის ხიდის ყურთან.

მე მეგონა, შენ დამტოვე,
თურმე თვითონ დამვიწყინხარ,
რომ წავედი,
ჩავიარე,
ისევ იმ გზის მჯდარხარ მზირად.

წამო,
შემო!
არ გეწყინოს,
ფურაზავდი კარს ოცნებებს,
ყამარობა მეძნელა და
რა ვქნა,
ცოტა ჩამოვცრემლე.

ხომ არის დღეები,
რომლებიც ისე მოდიან,
რომ მათთან შესახვედრად
აუცილებლად,
(გინდა თუ არა!)
ჰაერზე უნდა დააბიჯო,
მერე ჰაერსაც გადააბიჯო,
წვიმის მდინარესაც
და როცა მზერაში
სასწაულის მოლოდინი გამოგიკრთება,
მაშინლა აღმოაჩინო,
რომ აბაზანის კარებში ხარ გახიდული
გასარეცხი პირსახოცით ხელში.

ხომ არის დღეები,
რომლებიც ასე მოდიან.

ღოსვა

ცის ძირაც შენ ხარ,
ცის ცაზედაც
და უფრო შორსაც,
კიდევ კარგი, რომ
ბუნებად გაქვს ყოფნა ამგვარი...
ჩემი გულისხმა
შენი მინდა რომ იყოს მარად,
შენ გეკუთვნოდეს
ჩემი ფიქრის ჭრელი სამკალი.
ჩემს უძღურ ნადილს
და სუსტ ნებას
ფარად ეფარე,
ჩემს ნატვრის კარავს შენ გაბარებ,
მის ჭერს და ლიბოს
უკუნისამდე
შენი სულის
ებას ებანი.

...ისევ ენია უფლის იარას,
გამეტებული ნიხლი და დაშნა,
აჰა, წყურვილთან თვალი კი არა,
თვალეებთან ისევ წყურვილი დაშრა.

რისთვის ამდენი ნვირი და ღამე,
ამდენი სილა - რისთვის ლოყაზე.
რალა მე, ღმერთო,
ღმერთო, რალა მე,
ერთად ამდენი ფლიდი მოყვასი.

საგზლად ჯვარცმული ქრისტეს პერანგი,
როცა ამდენი კერპი ღალანებს,
რალა მე ცხადში ჯავრი ვერაგი
და მხოლოდ სიზმრად - ბროლის საყანე!

რალა მე, ღმერთო, სულ მუდამ სხვისკენ,
გაქჩერებული ლუკმა და დარი,
რალა მე - მუდამ მტრიანი ციხე
და მეციხოვნე ღალატიტ მკვდარი.

რალა მე - მუდამ ქვიშა ურემზე
და ისევ შხამი, შხამით დაგესლილს,
რალა მე მიწის ფეხისგულებზე,
ბელურასავით მწირი ტრაპეზი.

ისევ ენია უფლის იარას
გამეტებული ნიხლი და დაშნა,
აჰა, წყურვილთან თვალი კი არა,
თვალეებთან ისევ წყურვილი დაშრა.

ნუხიცი

იმ ბელურამ
ნეტავ ლამე გაათენა?!
ფრთამოტეხილს
რომ ახვევდი თეთრ ფარჩაში.
იმან მაინც,
იმან მაინც რა ქნა ნეტავ?!
შენ ხომ კაი,
ვერ გადარჩი...

დღეს კვლავ მომინდა გამომეგზავნა
უმისამართო, ღია ბარათი,
რომ შეგადარო ჯვარცმულ იესოს
და კვლავ მოვირგო გიჟის ხალათი.

გახსოვს?! სამშობლოვ, სახრჩობელაზე
თავისუფლების ხმით რომ ბლაოდი,
ჩვენ უკვე ვიცით, ზეცის საგზალი
აინონება იმ საწყაოთი.

არ შეგეშინდეს,
რწმენით იარე
და ცოდვა-მადლის სამანს მოატან!
ხარ შერისხული ლიბოს გველივით
და უცოდველი, როგორც დონატა!

*„ხვალ მზედაბრძანების ხანს
სანეს გორზე გადავწყვიტოთ,
როგორ მოქცევას მოგვთხოვს დრო-ჟამი...”*

*შოთა არაბული
„ნისლისფერი ცხენები”*

...სიზმარში ვხედავ
ნირნამხდარ მისანს,
ხევსურეთს — ციდან აღარც რომ მოჩანს,
სანეს გორიდან დანახულ მიზანს,
სანეს გორიდან გაზომილ დრო-ჟამს.

ვიდრე არაგვი წაღმა ივლის და
ვიდრე ორწყალში მტრის გრილო მოდის,
არა, არ მოვშლი
ამ ჯიუტ ლოდინს,
მზედაბრძანების
ხანის
ხილვისა...

მშობლიუხ საღოცავში

გაუსაძლისი გადმოვცურე
მოუსავლეთი,
ნავოსაყუდეღად მარადისის
კვღავ მეგუღები,
ამ მწვერვალღდან , ვფიქრობ:
როღღის, საღთ ნავეღღი,
ან რად გეახელ
დაკანრული
ფეხისგუღებით?!

მსასოებღღისად, მხმოებღღისად
ისეღ იმეღღობ,
აჰა, არ მნადღის სისუბუქე,
არც დაფნა მშვენი,
შენს კეღღღებამღღე ჩემი ჯვარი
ვზღღღე იმიტომ,
მეთქვა: მოვეღღი,
იყავნ ნება,
მაღღღლო შენი!!

დეკანოზ დავით ქვღღივიღღის ხსოვნას

ტაძრის სამრეკღღოს
სუღღის სახმიღღი,
თოვღღის ფიფქები

საბნად ებურა
და საშობაო ნაძვზე
ბალღივით
ჩუმად ტიროდა
ჩიტი ბელურა.

გარდაიცვალა, წერდნენ, მოძღვარი
ამ დილას,
გულმა ველარ გაუძლო,
სანუთრო შმაგი
და სულთმოზრდავი,
საგზლად გვიმზადებს
ტკივილს აუნონს.

მისი ოლარის
შუქში ვიდექით,
შიში არ გვქონდა,
მუდამ ვახსოვდით,
უხვად მოჰქონდა
მადლი სიკეთის,
გულისგულიდან
ქრისტე მაცხოვრის.

ის ამ დილასაც
ზეცის უბეში,
გვლოცავდა მშვიდად,
თავისებურად
და ტაძრის ეზოს
როგორც ნუგეში,
თოვლის სპეტაკი
ფარდა ებურა.

ლამისფერი მოგონების მშობელს
აღარ მახსოვს, არა, არაფერი...
ო, უფალო, რატომ დამავინყდა,
ის რიჟრაჟი, სიტყვით დანაფენი.

ხსოვნის ფსკერზე ბინდბუნდით კრთება,
რძისფერ ნისლში ჩაძირული სახლი,
მახსოვს... მახსოვს, მოლაციცე ბგერით,
ხელისგულზე მაძინებდი დაღლილს.

ო, იმ სახლში, პირველყოფილ სახლში,
ყველაფერი თამთამებდა სისვად,
იქ სამტვრევად ვერვინ იმეტებდა,
ცისფერ რტოებს დაფენისა და ბზისა.

ო, იმ სახლში,
პირველყოფილ სახლში,
მე ვიცოდი მოლალურის ენა,
მზის აკვანი, ო, რამდენი იყო,
და სუფევა - მზის აკვანთა ზენა.

ო, უფალო, არაფერი დარჩა!
მინის ტკივილს სევდიანი ვუსმენ
და ამ მინის სიზმარით ვკოცნი,
შენი მაჯის სისხლმდინარე ლურსმნებს.

ხომჯამი

მივალ და მივალ,
მონატრების ბილიკით მივალ,
ჩრდილისფერ გზაზე
სალმის მთქმელი არავინ არი,
დიყის ფოთლებზე -
გიჟმაჟი და თავქარიანი,
ბავშვობის მერე
თავდაყირა
ჰკიდია
წვიმა...

კვლავ გადაგარჩენს უთქმელი ლექსი.
თავს წაგართმევს უხერხული როლის ძებნისას,
ისედაც ჯაჭვით სატარებელს -
გულსაც წაგართმევს,
ბნელ მუცელზე მაცილივით შემოგხვევს ხელებს
და მივიწყებულ ლოცვანივით შემოგაჩერებს
წვერმოტეხილ, გაცრეცილ ფანქარს.
მოგენონება შენი სიშიშვლე,
სისხლის წვეთივით მონითალო სისხამი თოვლი,
ამოგებრდება ხერხემალზე თაფლის სანთლები,
გადმოგცვივდება თვალებიდან ყველა ტკივილი
და პირველშობილ ალიონზე
მთის წვერზე მდგარი
გაგახსენდება
მზის ნაკვერჩხლით სავსე აული.

ნაკიან ხარებს- ნახშირივით ნიშებს, ნიკორებს-
გაირეკავ დასარწყულებლად,
ავგაროზებად ყორნის ნაკორტნ შიბებს დაჰკიდებ,
შეგიყვარება უჩვეულოდ
ისევ უფალი
და როცა სიზმრად
ისევ ცოდვის ტაბლას დაიდგამ,
სამჯერ იყივლებს ცხადში მამალი.

თუ გადაგარჩენს, - ნათქვამი ლექსი!..

...რა ლამაზია იგი - წარსული,
სხვა ყველაფერი - რარიგ ჯაბანი,
რადგან სიცოცხლე არის სასრული,
მე ვრჩები ზეცის ავანჩავანი.

სისულელეა ასე ხარობდე,
როს ჰორიზონტზე ქრება მიზანი,
არ გავჩენილვარ იქნებ აროდეს
და ყველაფერი იყო სიზმარი.

მზეებს დაისრულს როგორ ავიტან,
მიღმურ სხივების მეძებს მარულა,
გამოპარულა ღმერთი კაციდან,
ცხადი სიზმრიდან გამოპარულა.

რა ლამაზია
იგი, წარსული...

ეპილეზია

თუ დავახველე, ნუ შეშინდებით,
სულ უსაფრთხოა ჩემი ვირუსი,
ისევ გავივლი სველი წინდებით,
თუკი წვიმები მუზას წინ უსწრებს.

მე რახანია უკვე ავად ვარ,
(ო, არა, არ მწყინს,
თქვენ რომ არ წუხდით),
გული ისედაც ციხეში მყავდა
და ხშირად მჭამდა სევდის მარწუხი.

დიდი ხანია, არ მყოფნის სუნთქვა
და სიხარული თქვენთან შეხვედრის,
თუმც, მარტივია
(მართალი უთქვამთ),
გზა,
როცა ზეცას ხელით ეხები.

არ დამიჯერებთ,
მე მაინც გეტყვით,
ეს სენი ჩემი მეგობარია,
მან გაარჩია ჩალა და ფეტვი,
შავი და თეთრი, რაც დრომ არია.

სამყაროს იფქლი, სადაც ცად ადის,
ძლივს შევაფარე სული იმ წისქვილს,
ყოველდღე ჭურჭლის რეცხვის საბაბით,
ლექსებს აღარ ვყრი ქარში კინწისკვრით.

თუ დავახველე, ნუ შეშინდებით,
მუზის გვირგვინს წნავს ჩემი ვირუსი,
ლექსებს მივეცი მზე და იმედი
და ვიცი ბოლოს სულზე მომისწრებთ.

სინანული

...გადაიარეს
ო, იმნაირ
უხემ ნაბიჯით,
მინაში
ველარ გამონასკვა
მარტმა
ენძელა.

(ეთერ თათარაიძეს)

მურგველას
აბჯრის ჟღერიალი
შენაქოს მოაქვს წინა ქარს,
აქ ფირუზს
ზეცა ციალით
თორღვას ხმლის ელვად ინახავს.

მილიმის
მორცხვი თვალებით
ბადაგად ცისნამცხებული,
კენკეშა -
პატარძალივით
თეთრად ყელმოღერებული.

სულს
ყველა სურვილს უსრულებს,
აქ სხვა სხვია უქრობი,
შიშით ჩავხედავ
უფსკრულებს,
ჩანჩქერის უბეს ვეკრობი...

ჯვრის კარზე
მტერი ვარისხე,
მოვდივარ
ქრება ის შიში,

ისე მახარებს მგზავრის ხმა,
თითქოს შემომხვდა ძმა-შინში.

ღმერთო, მიცოცხლე სამშობლო,
მიცოცხლე ეს ტყე, ეს ჭალა,
დასტურად ამა ხილვათა
დანოთ მზე გადმომეშალა.

შიშის ქვეყნები
მოვვლე ქვითინით,
სახეს იცვლიდა ირგვლივ ყოველი,
და ვკითხულობდი : სად არს ქვითკირი,
დაუშრეტელი და მზეცხოველი?!

ნათობს მნათობი, ფერით რჩეული
და სხვას ყველაფერს ის ასამარებს,
მე კი შემოვრჩი, ვით მთვარეული
სიმღერის მსუბუქ იასამანებს.

ყველა ბილიკზე ეჭვის რიგია,
თითქო ბოროტთან ვრჩები უფაროდ,
ვერ გამიგია, ვერ გამიგია,
რომელი მხრიდან
მიხმოვ, უფალო...

მაჩიამობა სნოში

აქ, სნოს ციხესთან
სხვაა ეს დილა,
მზის სხივს ამოჰყვა
ისევ იმედი,
ავეძრახები
ქართულ ყაიდით
მწყემსს -
საძოვარზე ხბოს რომ მიდენის:
„რა გიქვიანო მაგ ხბოს, დედილავე?!...“

გადაეყრება პირიდან ჯანლი,
გაიზაფხულებს უეცრად სთველი,
„ელენაიო“ - შემომღიმელებს,
„შენ ვინა ხარო, ან სადაველი?!“

მზეო მარიამ,
ვგრძნობ შენს მზეობას
და შენს ზეობას აქ, ამ მიწაზე,
თუმცა, მანამებს
მაინც სამშობლოს
ცაჩამოშლილი სულის სიმწარე.

აქ, სნოს ციხესთან
სხვაა სიცოცხლე,
სულში იღვრება სხივი სხვაგვარი,
ჯინაზე
გაღმა მოშლილ სამანის,
გამოღმა -
მაღლად ჰყივის მამალი.

...ღამეების უსასრულო წყება,
არც ლოდინი, აღარც აფეთქება.
ცას გადუვლის შეკივლების ტალღა
და ფარული ლოცვა დაინწყება.

გაურკვეველ ქარტეხილებს ერთვი
და აღარსად უნაპირო შვება,
კვდება წამი... ერთი საესე წვეთი,
გარდაცვლილი საუკუნე დგება.

ლამის ჰეპტები

(დაუსრულებელი ლექსი)

სუნთქვას დაჰყვება
ორლესული ჩემი ტკივილი,
რომ ვერვინი და ვერ შევეჩვიე.
უკვე ვიცოდით,
ბოლო ნეკნამდე გავშიშვლდებოდით
ერთმანეთის მზერის წინაშე
და სულს კბილით ვერ დავიჭერდით
და ამიტომაც მოვემზადეთ ამ წუთისათვის,
უსიტყვოდ და გააზრებულად.

მე წამოვისხი აბრეშუმის ქრელი ხალათი
და გადავწყვიტე მესაუბრა
იმის შესახებ,
თუ როგორ ჰგვანან
ამ ხალათზე დახატული ლამის პეპლები
მონატრებულ ბავშვობის მწუხრებს,
როდესაც დედა
ფეხაკრეფით დადიოდა სანოლებს შორის,
შუქს არ გვიქრობდა,

მხოლოდ ნათურის სიკაშკაშის დასაფარავად
აბაჟურის რკინის წკირებზე
გახუნებულ თავის კაბას შემოახვევდა
და მერე ხშირად
დედის ხელების ლბილი სითბო
და მყუდროება
დღისითაც იქ კონწიალობდა.

სუნთქვას დაჰყვება
ორლესული ჩემი ტკივილი.

სისხლიანი ღეუსი

ერთხელაც,
თავის ჩამოხრჩობა რომ დავაპირე,
როცა მოვირგე
ყელზე მჭიდროდ შავი საბელი,
სწორედ რომ ბედზე მომაგონდა მაშინ უეცრად,
რომ ჩემს ოთახში
უთო დამრჩა გამოსართველი...
სხვა რა გზა იყო, ჩამოვეხსენი,
რალა თქმა უნდა,
უთოს ჩართულს ვერ დავტოვებდი.
მას შემდეგ
ხშირად მეკითხებიან:
„თუ პოეტი ხართ,
იქნება გვითხრათ,
რა ფერისაა აბსურდის სარკე?“
მე ვიღიმები,
ვიღიმები,
ბავშვივით სუფთად
და ველოდები,
თუ ოდესმე შეამჩნევს ვინმე,
ყელზე იარას
და
ოთახში
გამორთულ უთოს.

ეს ღამე ისევ აყვავდა წითლად,
გასისხლისფერდა
ეს სულიც, ტოტი...
როგორც წრიალა სიცარიელეს
აგუყმუვლდი და
დიღამდე ვთრთოდი.
ჯერ ისევ იდგა
მზის შუქი კართან
და მიკვირს ქარში რა დროს გავედით,
რად დავამსხვრიეთ
ცივი თითებით
ცხელი მითები აღმოსავლეთის.
ჯერ ისევ ძონი ემოსა ყამარს
და სუნთქვა ღანვზე -
ვით ელვა კრთოდის,
არ ვიცი, რატომ,
არ ვიცი, როდის...

ეს ღამე
ისევ აყვავდა წითლად,
გასისხლისფერდა
ეს სულიც, ტოტი.

დილა მშვიდობის,
გათენდა, ჩემო...
(როგორ სხვაგვარი
ლელვით გათენდა)
სიტყვები, ჩვენ რომ დიდხანს ვეძებდით,
როგორ იოლად გვითხრეს ამ მთებმა.

ჩამოფიფქულა ჩვენი ჩრდილი და
დღე არ ჰგავს დღემდე ხელით შენახებს,
მე არ მსმენია
აქამდე, ჩემო,
ასეთი თბილი თოვლის შესახებ.

და უკვე ვიცი, როგორიც გნამდი,
სწორედ ისეთი – მართალი ცამდი,
იმავე საგზლით,
იმავე ნაბლით,
მე მიგაცილებ, აი, იმ გზამდი.

იმ გზის იქით კი,
(ხელის ცეცებით)
ჩაგიდგებიან კვალში ლექსები...

გამოლვიძებას არ დაგაცდის,
არც სინანულის მკრთალი ქარვის
მიმოძიებას...
გაგიმეორებს:
იარე მაგ გზით -
ცხრაჯერ აღდგომას,
სადაც მოსდევს
დაცემა ცხრაჯერ.

ხმალაზე
ხმალაის წყალი,
გველივით ლოკავს იფნიანს,
ბევრი გიამბუე,
ტკივილო,
რამდენი, ჯერ არ მითქვია...

როგორ თრთის
შენი რჩეული სისხლი,
ფოლადის ჯავშანგადაკრული
ხელებიც,
სახეც,
ხმაც,
როგორ გითრთის...
და მერე
ცვილის გულჩვილ ცრემლად
ბრწყინდება თვალში,
როცა იხსენებ
(სულთქმის ციხედ გადაქცეულ),
შენს გმირ წინაპარს
და მის საფლავზე ამოსულ ბალახს
ხმლის ვადასავით ებლაუჭები.
და როცა მისი აბჯრიანი,
ამაყი ლანდი,
სიკვდილ-სიცოცხლის
მარადიულ წრებრუნვაში
აბამს ფერხისას.

როგორ თრთის
შენი რჩეული სისხლი

ჯიოხვა

...ცა ღამურას ფრთასავით
ირკალება ირიბად
და ეულმა მთიებმა
ნისლი შემოირიდა,
სიკვდილი თუ სიცოცხლე,
რა იწყება მთის აქეთ,
რით თავდება ამგვარი,
სწრაფვა სინათლისაკენ?!

მთელი დღეა,
უცნაურად ნირშეცვლილნი
მიმზერენ მთები:
როგორ ვწრიალებ ჩემი აივნის
თეთრ კუბოში
ქორწილისთვის გამზადებული.
(ეს იგივე აივანია,
სადაც, ოდესღაც დრო გაჩერდა
და სიცოცხლე
პირველად ვიგრძენ)
და ახლა...აქვე,
მშვიდს და უღონოს,
სუნთქვაშეკრულნი
მიმზერენ მთები -
მარადისობის
მარადმწვანე ნიშანსვეტები!

და... ვიმეორებ ისევ ჯიუტად:
– უნდა მოვიდეს ორიდან ერთი:
ან ლეგა ნისლი კარატის წვერის,
ან ფერლეგა ჩემი ქმარი –
კარატის ჯვერის ყმა!
უნდა მოვიდეს და მიბრძანოს:
- გამოვედ, გარე!
და გამომიხმოს,
აღმადგინოს თეთრ აკლდამიდან
როგორც ლაზარე!

სადა ხართ, მოდით!
თორემ ლოდინი გზისპირიდან
მზისპირისკენ გადაიხარა
და დაილალა.
სადა ხართ, მოდით!
ხომ უნდა ნახოთ, როგორ ლამაზი,
ლერწმის სტვირვით
ტირილი ვიცი
(ძეხორციელი ვერ იტირებს
უფრო ლამაზად
და ვერ დააგზებს მთისძირ კარავში,
ასე მჟღერი ჰანგების კოცონს)
ხომ უნდა ნახოთ,
ლაჟვარდოვანი ოკეანის
ძველი ნახმლევი
როგორ დაადნა
არაგვის ტალღებს
და როგორ მენვის შავ თვალებში
მზედაკარგული
მერცხლების გუნდი.

სადა ხართ, მოდით!
ცა მიწას ეკვრის არაგვს გაღმა
და აღარ სუნთქავს,
არაგვს გამოღმა იფნის მწკრისაც
ცახცახი იტანს -
როცა ეხება უქადაგოდ დარჩენილი
დროშის ფესვები.
ქარიც შლეგდება,
ქარსაც მოსწყინდა,
უკაცისყუროდ დარჩენილი
სიტყვის ფრიალი.

აი, ძლიერი, მოქნილი ხელით,
უკვე გაიღო სამარის კარი.
ჩემი გულის ხმა
ნაბიჯების ხმად მეჩვენება:
ან ღრუბელია კარატის წვერის,
ან ღრუბლისფერი ჩემი ქმარი -
კარატის ჯვრის ყმა!
ნაჭრელაის წინდის წვერებზე
ავინიე და გავიხედე.
ალარვინ ჩანდა!
სისხლიან ხილვებს და
მუზეების სულთზიდებას შეჩვეულმა
ჩემმა სხეულმა,
ფარაონის თეთრ აკლდამაში
სადედოფლო გუდანური შემოიფუთნა.
და...აივსო ღამის სიჩუმე
კვლავ მოლოდინით,
და...აივსო ღამის სიჩუმე
კვლავ შრუანტელით.

აცახცახებდა იფნის ფესვებს
ნაპირგადაღმა,
აცახცახებდა მთვარის ნალევს
ნაპირგამოღმა,
გვერდს იქცევდა და ცახცახებდა
შავ ლოგინში
ჩემთავმკვდარი-
ჩემი სწორფერი:

„რად წამიხვედი
სამწყრალოს, ქალო?!“ -
მესმოდა მისი
ჩუმი ქვითინი.

ხომჯის სათიბებში

...ჭრიჭინების რია-რიას ვისმენ,
ცვრიან მოლზე ცივ-ცივ ვიარები,
ფრთაფართხუნა აჭახჭახდა ფშატზე,
გაიტიკნენ მსუყე რძიანები.

ნარ-ეკალმა გაინკიპა ტანი,
მწვანე კაბა გამოჰკიდა მზეზე,
ბილიკ-ბილიკ ვეხეტები მგზავრი
და წყაროსთან ნაცნობ კენჭებს ვეძებ.

ბუერებო, რად ვერა გრძნობთ ამბორს,
გვირილებო, რად მიყურებთ ეგრე?!
ჭია-ჭია, მაპოვნინე, კარგო,
აქ ბავშვობა
დამეკარგა ერთხელ...

*(ჩემი რძლის-
თონა ჭინჭარაულის წერილიდან)*

მომწერე რამე, ჩემო ძვირფასო,
რომ მომანყუროს ისევ სიცოცხლე,
დაღლილ სხეულზე ამომდის ხავსი
და სულს კბილებით ვიჭერ, იცოდე.
იცოდე, სევდა შემომეჩვია,
მომწერე რამე, რომ მზით ავივსო,
დარდები ხრავენ - მწუხრებს ეჭვიანს,
აღარ თენდება დღე სამაისო.
სამყარო სავსე - ყალბი ღიმილით,
ვშიშობ, გრძნობებსაც გახდის საქაროდ,
მომწერე რამე, ისე ნამდვილი,
შემაყრუოლოს და შემაკანკალოს.
როგორც სჩვევიათ ჩვენებრ გოგონებს,
უხვად დავნანი ნატვრის თოკები,
კაბაზე ვიქრობ ჭიაკოკონებს
და მინითლდება ისევ ლოყები.
მომწერე რამე, რომ ხელუხლები,
ისევ მომწყურდეს ჩემი სიცოცხლე,
უფლის კალთაში მდგარი მუხლებით,
კვლავ დაღლილ სხეულს
ვგლოვობ, იცოდე...

გადაქცეულა ყოველივე
უკვე წარსულად,
გარინდებულა მინის გული
და განძარცვულა,
ხვალ სამსხვერპლოზე
უკანასკნელ გულებს დაჰკლავენ
და ეხსომებათ მზის ქორწილი
მხოლოდ საფლავეებს.

ივსება მიწა
ულმობელი ჯანლით ქაოსის,
დაგვაგინყდება
მალე სევდა - სააქაოსი,
...გადაქცეულა
ყოველივე
უკვე
წარსულად.

...როცა ღამდება, ვტოვებ პეიზაჟს,
მოხატულს ძლიერ ნაზი თითებით
და სადღაც მიაქვს ნეტარ - მეისარს
ჩემი მღელვარე ყოფის მითები.

ერთხელაც ღამის შეწყდება ლოცვა,
დღედ გარდასახვას ვილაც დამიშლის,
იქნება ნაზი სიზმრიდან მოსვლა,
უმსუბუქესი ჩემი ნაბიჯის...

გაზაფხულს რიდით თავს დაბლა ვუხრი
და ვეფერები ზამთრის სადგურებს,
მესაოცრება რიჟრაჟიც, მწუხრიც,
ეს ცვლა მახარებს და მანადგურებს.

...როცა ღამდება, ვტოვებ პეიზაჟს,
მოხატულს ძლიერ ნაზი თითებით
და სადღაც მიაქვს ნეტარ-მეისარს,
ჩემი მღელვარე ყოფის მითები.

ჩაქედ ჯილოზე

(სახუმარო)

აგრე მითხრეს, პატარაა,
შენ ვერაფერს გაგიგებსო,
მაკვრიელი* რომ წამოვა,
გამოვატან კაკილებსო**.

გოგოვ, ისე ტკბილუკა ხარ,
როგორც თაფლი ჯამითაო,
რაფრა მეტად გასვინტრიკდი***,
ბაჭულების**** ჭამითაო.

* მაკვრიელი - (რაჭ.) მეკვლე

** კაკილები - (რაჭ.) ბედის კვერები

*** გასვინტრიკდი - (რაჭ.) გასუქდი

**** ბაჭულები - (რაჭ.) რაჭული ხაჭაპური

ნუ ჩქარობ, გულო,
მეშინია, სიჩქარეში
მხედველობიდან არ გამოგვრჩეს
ჩვენი სიცოცხლე,
ან სიკვდილი არ გამოგვრჩეს
მხედველობიდან, ან სიყვარული!

სად გვეჩქარება?!
მომეცი ხელი,
დავივინყოთ ყველა სიტყვა,
რაც უკვე გვითქვამს
და რაც არ გვითქვამს -
იმ ჯერუთქმელის კარიბჭესთან
გადავაჭდოთ ერთმანეთს სული,
გაფაციცების,
თავგანწირვის ისეთი ძალით,
რომ უეცრად მკვდრეთით აღდგომის
დაფარული,
კეთილშობილი საიდუმლო აღმოვაჩინოთ
და განვიცადოთ მეთორმეტე ნეკნის წიაღში
ტრიუმფალური დაბრუნების
საამო თრთოლვა.
(როგორც ამ რუხმა,
ჟამშეჭმულმა იფნის ფესვებმა).

ნუ ჩქარობ, გულო!
გადაიფრინა იმ დარდმა უკვე,
როცა ვიჯექი მაგიდასთან გამთენიისას
და ვწერდი ლექსს და
ცალი ხელით ხახვს ვარჩევდი
წინიბურასთვის,
ჰო, სწორედ მაშინ გადაიფრინა!

სად გვეჩქარება,
ისიც გვეყოფა,
მზე რომ ჩქარობს დასალიერთან.
მოდი, ჩამოვსხდეთ
ამ გზისპირზე მოცლილებივით,
ან გზააბნეულ ბავშვებივით
და ფერადი პეშვებით ვთვალთ
ახდენილი ჩვენი სიზმარი.
გამოვატოლოთ ასკილის ტოტი
ჩვენს დაკანრულ სისხლისფერ გუგებს,
სადაც დაღლილი,
მშვენიერი სუნთქვა ყვავილობს!

ნუ ჩქარობ, გულო...

ჯაღმახის სიყვდილი

ჩიტის ნისკარტით მოტანილს ჰგავს შენი ამბავი.
ჩემი მსხვერპლი ქვიშაზე წევხარ.
მე კი მდუმარე, ფიქრში წასული ზემოდან გიცქერ
და ველოდები, სიკვდილს როდის შეურიგდები,
როგორც ყველაზე დიდ ბუნებრიობას.
გდის ცივი სისხლი
და მდულარე ვულკანივით მიწვეთავს სულში.
აი, გაყურდი, აღარ გითრთის უკვე ლაყურჩი
და ქარი ხიდან ჩამოვარდნილ ტირიფის ფოთლებს
მიაფრიალებს არაგვისკენ, როგორც სუდარას.
კვლავ ილიცლიცებს გუბეები მდინარის ტანზე,
ჩამავალ მზეზე იქვირითებს შენი მოდგმა კიდეც
მრავალი,
მაგრამ უშენოდ.
მზე ჩადის...ჩადის.
შუბისტარზე წამოვაცვი გაყინული ორი თვალი
და ცრემლებს ვუშრობ ცისკენ მზირალ აქერცლილ
გუგებს.
გულალმა წევხარ (უხერხულია, სიკვდილს შეხვდე
უბრადმყოფივით პირქვემხობილი),
არაგვისპირის მძიმე ლოდებს ეხეთქება
მშვენიერი შენი სხეული,
ჩემიც ეგრეა.

მოშიმშილე, აუვსებელი ჩემი დღეები
და ჩემი მზერა- მოკანკალე ამოსუნთქვამდე
შეეზრდება, შეეხიზნება
საყვარელ კაცის მომდურავ თვალებს
და გაქვავებულს, ფრთებშეკვეცილს,
ისე უმწეოს,
აუკინძავს სინანულის მძივებად ცრემლებს
და ჩამოღვენთილ კელაპტართან მისი ხელები,
(საოცარი, თბილი ხელები:
დათვლილი ხალით,
დათვლილ ხაზით,
დათვლილი ვნებით),
სიკვდილის წინ ჩემი მაჯის თრთოლვით მჭყერელნი,
ამ ფოთლებივით ჩამონყდებიან.

ჩიტის ნისკარტით
მოტანილს ჰგავს შენი ამბავი.
ჩემიც ეგრეთა.

ბილილა სიცივით დაზრა,
დეკემბრის ქარები მოდის,
სადამდე შევიძლებ ამ წვას,
სადამდე შევიძლებ ლოდინს?!

სანუთრო ნარ-ეკალს თესავს,
ფერები ეცლება დაისს,
რა ხდება,
რა ხდება ჩემს თავს,
სად ვარ და მივდივარ საით.

წამსვლელი სიხარულს ვბედავ,
ლამდება, ლამდება თითქოს,
სულს უნდა სამყაროს ხედვა,
მინა კი საზღაურს ითხოვს.

ბილილა სიცივით დაზრა,
დეკემბრის ქარები მოდის,
სადამდე შევიძლებ ამ წვას?!
სადამდე შევიძლებ ლოდინს?!

სეციმ ხიმშიაშვილის ხსოვნას

...ოსმალთა ფაშას,
ამაყად მზირალს,
კაი ყმის სისხლი სურდა.
ოხშივარივით ამოაქვს მიწას
გარდასულ სულთა სუნთქვა.

სამყინავროს და ხარბალიჭალას,
მტრის თვალი ზვერავს ხარბად,
ავმა სიავე ვერ მოიშალა,
წყლულს ვერ უწამლა ხანმა.

ქრისტეს სხეულზე
სამსჭვალის ხმებად
ტკივილი სერავს სერებს,
ციხე კი ისევ შიგნიდან ტყდება,
მოგებულ
ბრძოლის მერე.

შემოდგომა ახსოვში

ჭიმლის ჭიუხთა ტანს ოქტომბერი
მოუხვევია, როგორც საბანი...
ახლა გამოვა ბანზე სწორფერი,
ბანისპირ პირი უნდა დაჰბანო.

თითებს სამყურას სურნელი ასდის,
უცნაურ თრთოლვით ითვლი ნაბიჯებს
და მისი ოდნავ მოხრილი ლანდი
ისევ ისეთი სნებით გაგიჟებს.

ხრაშუნობს ფეხქვეშ გამხმარი ბალბა,
კვდება და მშვიდი, ისე ამოა...
(რა ენაღვლება, ახლა ჩავა და
იმ გაზაფხულზე ისევ ამოვა)

როგორც არხოტელთ კეკლუცი ქალა,
მზის შუქზე ქოჩორს იყვითლებს ქუჩი,
მნიფს ოქტომბერი და ღელვას მალავს
წყაროზე თუნგის
დახრილი ტუჩი.

ვიდრე ქუდნისლას ნისლით
მზე ჩვენს კარავთან მივა,
ვიდრე სული და სისხლი,
შეშლილია და ცივა.

ვიდრე, ჩემს თვალში დირე
და შენს თვალებში ბენვი,
მარადისობის კართან
ღია ჭრილობად მენვის.

ვერ მოვანატრებ არაგვს,
ნუხილს - სამყაროს მკარგავს,
თვალებს - შენს გამო ტკივილს,
მუხლებს - შენს გამო კანკალს.

პირიქითიდან პირაქეთისკენ,
ვახსენებთ ღმერთს და ანგელოზს წვერის,
სიტყვა სალექსო - სიტყვად გვეშლება
და ხსოვნას ლესავს მითები ძველი.
ხახმატისაკენ მეტობს გულისთქმა,
ვეშვებით,
ნისლებს არ უჩანს ბოლო,
გამოგველია მწირი საგზალი,
ვსხდებით,
არაყზე ვაყოლებთ ღოღოს.

ბ-ნ ავთო გავაშელს

ზის მასპინძელი -
ღმერთკაცს მაგონებს,
მუჭში უყრია
ცხელი თამბაქო.
ჰყვება: სათიბზე მართლა დავობდნენ,
შქმერში - კრიმონა,
ღებში- ამბაკო.
რაჭა
ჩემს ბოლო ოცნებად ვკერე,
ვხვდები,
ხილვები თუ რად დამდეგდნენ,
ხის სარკმლებიდან
თამარის კლდეებს -
ეუმზერ, ვით ჩემი სულის ნანგრევებს.
ლექსი-მურმანის, ლხინი - სხირტლადის
და ნადირობა გაგნიძის გვიქო,
მრავალძალს
ქარვის ავგაროზივით,
ეკიდა მთვარის
ფერადი დისკო...

ციცი გუჩიელს

(და სხვა შვილმკვდარ დედებს)

ჩვენ ველარ შევხვდით,
პატარა შვილო.
ცას ანვალეზდა წლები - სულწუხი!
ვერ მოვისმინე
სულ ოდნავ მუნჯი,
ანგელოზური შენი ლულლული.
მაგრამ რა მერე?!
ისე ილოცე,
მინაზე ზეცა თესე და ხატე,
ისე ლამაზად გაასხივოსნე
დედის სხეულში
ღვთისმშობლის სახე,
რომ ადვილია რწმენის ჩეროში
შენი სათუთი თითებით თბობა,
როცა ზეცაში გყავს ანგელოზი -
სულ ადვილია მინაზე ყოფნა.
თუ ეს სამყარო
გვცდის სიყვარულში
და ქრისტეს ჯვარი თუ არი ბედი,
რა უნდა გექნა წუთისოფელში,
ერთი სიცოცხლით
ამაზე მეტი?!...

ბაქსევა

ცას შვენის მთვარე -
პანანინა ცრემლის აკიდო,
მზერას იღუმალ გარინდების სხივი მოება,
უნდა ნავიდე,
მეც ცის კიდეს ჩამოვეკიდო,
ვიდრე სამყარო დაიბრუნებს უმანკობას.

საით მივდივარ,
რად ბნელდება, გზაა რა ვინრო,
მინა დაახრჩო,
მზეც დაახრჩო სისხლის ხუნდებმა,
უნდა გავიძლო, იმ წუთამდე უნდა გავიძლო,
ვიდრე სამყაროს სიყვარული არ მოსწყურდება.

ჩამოიწვერა სინანული, იწილ-ბინილო,
ჩამოიღვენთა რიჟრაჟეულ სტალაგმიტებად,
უნდა ვიძინო,
თვალხილულმაც უნდა ვიძინო,
ვიდრე სამყარო უღექსობით არ აგმინდება.

ცას შვენის მთვარე,
პანანინა ცრემლის აკიდო,
მზერას იღუმალ გარინდების სხივი მოება,
უნდა ნავიდე,
მეც ცის კიდეს ჩამოვეკიდო,
ვიდრე სამყარო დაიბრუნებს უმანკობას.

აქ ქიმერებს ქარი ლენდეს-
ანჩხლი, გარენარი,
გიშრის დალალს ჩახვეული
ინვეს ამორძალი.
თავდახრილი იდგეს ხალხი,
გულში ჩხრეკდეს დარდებს,
სულ ცოტა ხნით გვიან იყოს,
სულ ცოტა ხნით- ადრე...
უხერხულად იდგეს კართან
ჩვენი გაზაფხული
და სწორფერი გულნაკლული,
ელდით დაზაფრული.
მწყაზარი და საანდრეზო,
იქ რომ მზე მიელის,
შეხვედრის დღე უნდა იყოს,
ისე მშვენიერი...

ახ დაიჯეხო...

არ დაიჯერო, თითქოს მაკლიხარ,
არ დაიჯერო, თითქოს გინატრე,
შენ ხომ ჩემთან ხარ დღისით და ღამით,
შენ ხომ ჩემში ხარ, როგორც სინათლე.

ჩვენი სიშორე ვინ მოიგონა,
ან მარტოსულად როგორ ჩამთვალეს,
რად ვერ ამჩნევენ, რომ მზეებზე
შენი თვალები დააქვთ ჩემ თვალებს.

როგორ თქვეს ჩემზე: ცხოვრობს ეულად
და გულზე დარდებს იკრავს ღილივით,
სასაცილოა, რად ვერ შენიშნეს
ჩემს ბაგეებზე შენი ღიმილი.

უკვირთ, აღმართზე მყარად რომ მივალ,
მე ხომ გეყრდნობი მხარზე გოლიათს,
სასაცილოა, როდესაც ვტირი,
ის ცრემლი მარტო ჩემი ჰგონიათ.

მე შენი სულიც მიმაქვს სხეულით,
მინდა ლაჟვარდის ფრთებზე ვარწიო
და უკვდავებას თუ ვერ ვუბოძებ,
ლექსებად მაინც გადავაქციო.

მახინა ჯიქიას ხსოვნას

*„არა, არ მინდა ამოსვლა ზევით,
რადგან სიცოცხლე- სიმწუხარეა,
რადგან გარდაცვლილთ სიცოცხლე გვიმძიმს,
ისე ვით ცოცხლებს - სიკვდილი თვისი...“
შოთა ჩანტლაძე*

...იქნებ მანდ ყოფნა მართლა ისეა,
როგორც ღამიდან გასვლა მთვარეში,
იქნებ
სიცოცხლე მართლა ნისლია
და სიზმარეულ ღანდთა თარეში.
იქნებ ეჩვევით ღამეთა ზიმზიმს
და მიწა თქვენთვის სევდა არ არი,
იქნება მართლა სიცოცხლე გვიმძიმთ,
სიცოცხლე - ჩვენთვის ასე ნანატრი.
ღმერთო,
ეს დარდი, ეს წვა, ეს კითხვა,
პოეტს რაისთვის დასდევს აღმასად?
აი, ბელურა ცას ჩაეკონა -
ისე მარტივად,
ისე ღამაზად.

„ჭეშმარიტება ჭის ფსკერზეა...“

დემოკრიტი

ორმავ ცრემლი მომგვარა,
ამ გორამ და იმ გორამ...
ბედისწერის გორგალმა
იგორა და იგორა.
შავეთისკე მზირალმა ,
გულმა ვერა იღონა,
რაც ღმერთმა არ იცოდა,
კაცმა გამოიგონა.
მზემ თვალები დამიწვა,
ცამ თან გადამიყოლა,
ჭაში ჩავიხედე და...
ჭაშიც არა იყო რა.

ზამთხისპიხის ფიქები

...ჭვარტილიან ღუმელს
და ღუმელთან
ჩამუხლოულ დედას,
მტკივანი გულით
და საოცრად მჭკნარი ხელებით,
კედელზე შპალერს,
ღელისპირზე გაძარცვულ ალევებს...
ყველაფერს - ნაცნობს და შეჩვეულს -
იმგვარად ვუმზერ,
თითქოს, ამ სახლში
ეს-ესაა ჩამოვესვი წეროთა გუნდებს,
მინიერი
საიდუმლოს
ამოსახსნელად.

გმადლობ,
რომ ფერით ციციანათელის
ამივსე სუნთქვა
და დღე ამინთე,
რომ აღარ მაკრთობს დინება დროის
და აღარც მისი ჭრელი ამინდი.
რომ გავუსწორე მზერა წავარნას
და ბენვის ხიდზე არ ვარ დახრილი,
გმადლობ,
რომ მთების წყაროსთვალივით,
სავსეა შენი ხმა და ძახილი.
რომ ვერ მეწევა - სიტყვა ჯაბანი
და სანთლად ვძერწავ
სიშმაგეს ლაფის,
გმადლობ,
დაეტყო შენით სამანი,
სიკვდილ - სიცოცხლის უღმობელ ნაპირს.

იახსრის ბეჭებს ვაკავებ სუნთქვით
და ზეცის თაღებს ვზომავ არშინით,
მოვედი, მთაო, რომ შენს კალთაში
ჩამოვისვენო
დაღლილ ბავშვივით.

ჯერ არ მომიკვდე, ნისლო, აშლილო,
დათვისჯვარიდან - მტკვრამდე, ასამდე...
ერთი ღამეა გათენებამდე,
ერთი სიზმარი -
ცის პირგახსნამდე.

ვახუშტი ჯოტეტიშვილის ხსოვნას

იგივე დარჩა სოფელი,
მიგვახიხინებს და მოხიხინებს,
შენს ტკბილ სულს ვენაცვალებით,
იადონურად როხროხას.

სხვა რით ვუნამლებთ სულისძირ,
წამების ქროლვას - მუხანათს,
შენით დამწყემსილ კაფიებს,
ისევ ვაკვებსებთ ბუხართან.

ხვალემ ხვალისა იამბოს,
დღეს ვთქვით და ვუსვამთ ბეჭედსა,
შატილ საშენო იაბოს,
ცხრანი მჭედელნი ჭედდესა.

უნდა ისმინოთ
სიცოცხლის ბოღვა
და ზიდოთ მიწის
პირშავი ურო,
ო, რამდენ ტანჯვას,
ო, რამდენ შფოთვას
უნდა გაუძლოთ -
სხეულო, სულო!

ცა მოგვანატრებს
ლაჟვარდის სამოსს
და შემოგვრჩება
სევდა გვიანი.
სიცოცხლის გამოც,
სიკვდილის გამოც
რა ლამაზი ხარ, ადამიანო!

ლია ლიქოკელს

ჩამოასვენე
პირფერისწერას და
აღმატებით ხარისხში ბრუნვას
დაბადებიდან შეჩვეული შენი ხელები
და
შეგიძლია, მადლობაც უთხრა:
ხომ გიმშრალებენ თვალის უპეში მლაშე გუბეებს,
როცა ველარ პოულობ მიზეზს
ნეკის ნეკთან შესარიგებლად.
და როდესაც ,
ერთ უმთვარო, მრუმე ღამეში
მოგეჩვენება, თითქოს ფრენას გადაეჩვიე,
ხელის ჩაქნევას გირჩევნია,
რომ მიბაძო მიუნჰაუნზენს
და დაკარგული შენი თავი
შენივე ხელით ამოიყვანო ცივი სიზმრიდან
და აიყვანო ისევ ხელში,
ნინდის ჩხირიდან
გამძვრალ თვალივით.
და...მუდამ გწამდეს,
რომ ძლიერია (არნახულად!)
პირფერისწერას
და აღმატებით ხარისხში ბრუნვას
დაბადებიდან შეჩვეული
სუსტი ხელები...

გიზეპირებდი, როგორც სასწაულს,
დაბადებიდან - დაბადებამდე.
გიმახსოვრებდი, როგორც სასწაულს
და ხსოვნის ზღურბლი მხრებით დამეკონდა.
ვგავდი პეპელას -
სამ დღის სიცოცხლით,
ფრთეთა სისუსტით, ქართა ვერძლევიტ,
გიმახსოვრებდი, როგორც სასწაულს...

ნუხილისფერი
მნუხრის აულში,
აღარ მოფრინდა
ნუხელ გუგული.
დამთავრდა,
ჩემი ცრემლის ნაგუბარს
წვიმებად მოსვლას
ველარ დაუშლი...

ვილაც მესამე

ვამბობ: არ დავწერ! და ეს ფიქრებიც
ემატებიან იმ ძველ დღიურებს
და გაუმხელი ნატვრის მიგნებით,
ვილაც მესამე ტანჯვას მიუღვებს.
ვამბობ: არ დავწერ, ხარხარებს ვილაც,
აღტაცებული ჩემივ წვალებით,
ის მტერ-მოყვარის ატარებს ნიღაბს
და დათვლილი აქვს ჩემთვის წამები.
როცა წარსულის ხსოვნას მივტირი,
ვილაც ჩურჩულებს: „აღმართს ნუ ერჩი!“
როცა მგონია, დგება სიკვდილი,
ვილაც მესამე
მიწვევს დუელში...

...და ვინც მონათლა ბინდისფერად ნუთისოფელი,
საქმიან იერს -
კრიჭაშეკრულს და სასომიხდილს
ვერ წაართმევდი...
არ გინდა, არა, ორჯერ-ორის ფილოსოფიით
ნულარ კეკლუცობ,
დამნებდი, დროა,
მომნათვლელი ბინდისფერად
ნუთის სოფელის...

გნამდა კი როსმე, ჩუქურთმების
თეთრი ლაზათის
ცისიერი გადმოდინების
ან ბილიკ-ხლართებს თუ მისდევ
წყართგორამდე
პირგამომშრალმა?
ნამათხოვრალი თუ სჭამე ლუკმა?
თუ ინატრე ძონ-ფარჩეული?
მაშინ, როდესაც თავმტკივანი
ციტრამონსაც (მხოლოდ ერთ აბს!)
ვერ შოულობდი უნაცნობებოდ.

გადაირია, ჩემო კარგო, ეს ამინდებიც,
დილა-სალამოს ვერ მიხვდები
საით მიდიხარ -
გაზაფხულისკენ ნაზამთრალი
თუ პირიქით:
ზამთრისპირის თეთრი საბანი
ეს-ესაა გადაგხადა ქარვამ ივნისის.
იაგუნდები ბინდისპირზე ვის უკრეფია,
იაგუნდები ბინდისპირზე ვის უკრეფია,
„თეთრვარდისფერი ალუჩების“
თუ არ მხედველთა?!

თუმცა გზად მშველელიც არ მეგულება,
უკან დასახევ ბილიკებს ვიჭრი,
მიმაქვს ლოდინი და ერთგულება,
როგორც სასჯელად ქცეული ნიჭი!
უსაზღვროებით დამწვარ თვალებში
ჩასახლდებიან ბგერები სისვი,
შევხედავ: მიწას ზეცით გალენილს
და ვერ მივხვდები: საიდან, რისთვის!
არ მიძღვის ბრალი, სული სნეული
ვერ დაფრთიანდა საკენწეროდ
და ნაზამთრალი ჩემი სხეული
თბილ ქვეყნებისკენ მიაქვთ წეროებს.
არ მიძღვის ბრალი, დარდი რომ მმოსავს,
რომ აღტაცების ძალი წამერთვა,
რომ ვეგებები ლექსებად მოსულ,
მტკივან ექოებს ჯვარცმულ ღამეთა.
არ მეშინია, გაფრინდი, წამო!
და თუ აქ ვერვინ ვერ გადამიხდის,
სხვისთვის შეწირულ სიცოცხლის გამო
მე პასუხს მოვთხოვ საკუთარ სიკვდილს.

ნუ დალონდი, ბუბაილო...
ყურს ნუ უგდებ ყორნის ყრანტალს,
ავი ფიქრი არ გაივლო,
არ ჩაიდო დარდი გულში.
დარი ადგას ნადირთ ღრანტეს,
გადიარა მონადირემ
გზანვრილი და ხევი ქუში,
გადასერა ქარაფები,
მგლის მუხლით და ვეფხვის კლანჭით.

დაბრუნდება, ბუბაილო,
დარჩი ცეცხლთან,
ცეცხლთან დარჩი!

ფიქრების მერე,
ლამეების,
დღეების მერე,
ვილაც დაიკრეფს
ნელ-თბილ გულზე სანთლისფერ ხელებს
და ვიდრე სითბო
სამუდამოდ
დასტოვებს სხეულს
და ვიდრე შუქი
თვალის ფსკერზე ჩაიღვენთება,
უსისხლო ბგერით,
ბაგეები კვლავაც იტყვიან:
„ნუთი ყოფილა...“

ყამახის ლექსი

აქ ყოფნის გამო ვარ მგლოვიარე,
გულწასულ სიზმრებს ან რით ვაჯობო,
ღრუბელთბატონო, ჩამოიარე
და დამიბრუნე ბროლის სამშობლო!

თორემ იღევა სინათლის წვეთი,
ზეცაც ზამბახებს სხვისთვის დაისევს,
მე მიწისქვეშა მდინარეს ვერთვი
და ბნელშიც ვეძებ ედელვაისებს...

თორემ ცა ელვით გადაისერა,
უკუნში რჩება რწმენის ქალაქი
და სიყვარული, ვით ბედისწერა,
მომაქვს თქვენამდე ეკლის კალათით.

წვიმების გამო ვარ მგლოვიარე,
ღამეულ სიზმრებს ან რით ვაჯობო,
ღრუბელთბატონო, ჩამოიარე
და დამიბრუნე ბროლის სამშობლო.

(ფითრის ბილიკზე)

...თუ არასოდეს,
თუ არასოდეს -
არცერთი წუთით, არცერთი წამით
და არც წამის მეათასედით,
არ დარჩი მარტო
ფითრის კუნძულზე.
თუ ერთხელ მაინც არ შეგალენა ქარიშხალმა
ამღვრეულ ტაფობს,
ბოლო წამამდე
ერთხელ მაინც თუ არ იგრძენი -
ფითრისფერი ის ბოლო წამი:
როცა არც აქ ხარ
და არც იქ ხარ...
როცა არსად, არსად არა ხარ!
და ეძებ, სად ხარ...

როცა ეძებ ადგილსამყოფელს -
ბუდეს, ნაპირს, ოთახს, კარადას,
სად შეიძლება
რომ დაჰმალვოდი საკუთარ სხეულს.

როცა ჰაერიც ფითრისფერია,
მზეც როს მინაზე დაიარება -
ფითრის ფეხებით,
ფითრის ხელებით,
ფითრის თვალებით
და ისიც შენთან ერთად დაეძებს
საკუთარ სახლს და ადგილსამყოფელს...
როცა ყველაფერს -
ავტობუსიდან ჩამოსულ მგზავრებს,
გადამყიდველებს,
ჩიტებს და ბავშვებს,
ხედავ მარტო ფითრის ფერებით
და სახლიდან რომ იპარები
ფითრის ბილიკით
და მიდიხარ სოფლის ბოლოს
რკინეულის მაღაზიაში
და გამყიდველს რომ ეკითხები,
თოკი თუ გაქვთო,
არც მეტს, არც ნაკლებს -
მეტრანახევარს რომ ყიდულობ
და თვალთ ზომავ,
ხომ გამოვა კისრისთვის ყულფი.
მერე ბრუნდები,
ფითრისფერი იმავ ბილიკით
და გულშიც კი არ გელიმება,

რადგან არ გახსოვს,
ირონიის დანიშნულება.
და აღარც ეძებ რაიმეს ისეთს,
რაც შეძლებდა
თუნდაც დროებით
ამოევესო სივრცისოდენა
ფითრისფერი სიცარიელე
შენს თვალებს მიღმა.
როს არსად არ ხარ
და არც ეძებ, უკვე სადა ხარ,
თუ იყავი, ან თუ იქნები
რადგან ძებნა
ყველგან და მუდამ
იყო თვისება ადამიანის,
შენ კი დიდი ხნით
და დიდი ხნის წინ
მიგატოვა ადამის მოდგმამ
სულ მარტოდმარტო
ფითრის კუნძულზე...

(14 თებერვლის გამო)

ფიქრის გვირილებს ვაკონწიალებ,
ვებრძვი ღამეთა უცხო ზმანებებს
და სიყვარულით სავსე ფიალებს,
მხოლოდ და მხოლოდ უფალს ვანებებ...

ხანჯლის ფხასავით გულს ნუ ეგები,
რა ვუყოთ, სისხლით სანუთრო სცადე,
მე დაგიბრუნებ მისხალ და მისხალ,
უჩემოდ გავლილ წლებსა და წამებს.

შენ ნუ იდარდებ,
მზე შუბისტარზე
თუ დაიხარა და ჟამი სამხრობს,
ეს დილა იყო,
ეს ზამთრის დილა,
გაზაფხულით რომ მივსებდა სამყოფს.

სამგლოვიანი ჰიმოსის ქაში

ჰო, როგორ არა,
მე თქვენ მახსოვხართ.
ჩვენ ქაში
სულ შემთხვევით
ვხვდებოდით როცა
(უცნობები, რაღა თქმა უნდა),
ერთმანეთის თვალებში ვგრძნობდით
და წინასწარ გვრცხვენოდა თითქოს
ამ დღის გამო...

მე თქვენ მახსოვხართ.

ქაჩო

ქარო, რამე მომიტანე
ცის ნამივით ცინცხალი,
თორემ უფლის ნაფეხური
ვერსად ველარ ვიცანი.

ქარო, რამე მომიყევი,
სიყვარულზე - ლამაზი,
თორემ ველარ მოვირჩინე
დალენილი არმაზი.

ქარო, რამე მომაგონე,
ვეფხვის, მოყმის სადარი,
თორემ...უკვე ველარ ვხედავ,
ივერია სად არი.

ქარო, იქნებ დამიბრუნო
ნიქარა და მზენვია,
თორემ ვატყობ, მათ სანაცვლოდ,
დევის დედა მენვია.

ქარო, იქნებ მომეფერო,
მომირჩინო იარა,
იქნებ მითხრა, რომ გრიგალმა
უკვე გადაიარა...

თუნდაც

ღამე უკუნსაც გაათევს,
ცისკრის ამავსებს გალობა,
შავს ვაგორებდი კამათელს
და ბედი მუდამ მწყალობდა.

თუნდაც სიტყვები დამცილდნენ,
წრფელნი და გულუბრყვილონი,
გამწირონ გულთან სამწირედ,
განმძარცვონ ძენა-ფილონი,

თუნდაც უძღებთა გაძღება,
ვერ ვნახო გზად და ფეხონად,
სიბნელის დასამარცხებლად
ნათლის იმედიც მეყოფა.

ჩხეთ-ჩეჩნეთის ომის დროს

ჩემს ქისტ ძმობილს-ელდარ აჭიშვილს

ახსოვთ ჩემს მთებს და
შენს მთებსაც ახსოვთ
მქისე მუხლი და მჭახე კივილი,
ცით შორეულო
და მინით ახლოვ,
მტერს, როგორც მოძმეს, ბევრჯერ გივლიდი.
ჩემი ჯილაგის სისხლზე ნაშობი
და მის ნაკვალევს გადევნებული,
დღეს მე ამტკივდა შენი სამშობლო,
ჩემი სამშობლოს
ჯვარზე ვნებული.

წახსულის ექო

მზის მოლოდინი შერჩა,
თვალებს და ბაგეს - ხიბლი,
სადღაც ქილიკობს ეშმა
და ჩემს ნაბიჯებს ითვლის.

იმედით ვეძებ ზეიმს,
დილა იმძლავრებს მუქი
და არსაიდან მზეი...
და არსაიდან შუქი...

ლამის წამლეკოს ეჭვმა,
(მსურს დამარცხება წითლის),
სადღაც ქილიკობს ეშმა
და ჩემს ნაბიჯებს ითვლის.

ჩემი მუხა
მუმლით შემორკალულია,
ჩემი მუხა
მოსაჭრელად გაიმეტეს,
მაგრამ დილას,
მზე ცისკრით რომ აღმოხდება,
ის მზე
რალაც სიხარულით მაიმედებს...
შეჭხარიან,
მწვანე რტოებს შეჭხარიან,
არსთგამრიგე
რწმენის ხილვებს
ასურათებს,
ჩემი მუხა
ალაგ ფოთოლშემხმარია,
მაგრამ მაინც
ქარიშხლის ხმებს
აყურადებს.

განმახტობა მთის უღებზე

ცამ მინას შემოუტია
წვიმის ლამაზი სიმით,
მდელოზე სოკოს ქუდიანს
მივესალამე ღიმით.

თავის ფიქრს მიარაკრაკებს,
არას მპასუხობს წყარო,
ცრემლის ბადეში გაბმული
აქეთ ნარჩიტა გალობს.

რად მოწყენით ხარ, მამულო,
რად მოწყენით ხართ, მთანო,
თავის წილს კვლავაც გავლენავთ
უღელტიალა კალოს...

ვჭეხეტ სიხცეს სხვაგვახს

(შაქრო მარგიანის ხსოვნას)

თქვენ მე მაჩუქეთ
პანანინა ცრემლის ნატეხი,
(როგორც თილისმა,
მისი შუქი აქამდე მდევდა),
თქვენ მე მაჩუქეთ
უცნაური ნათელ-ლადელი
და უსაზომო,
აუნონი სიმაღლე ფრთეთა.

ახლა კვლავ ვზივარ
თქვენეული მურყვამის ჩრდილში,
ვჭვრეტ სივრცეს სხვაგვარს,
დამმარცხებელს ჯანლის, ქაოსის
და რომ იცოდეთ,
ეს სიმაღლე, რა ფიქრებს მიშლის,
რომ აქ მოველ და
აღტაცებით ველარ გავვოცდი,

ასე მგონია,
დასტოვებდით მინის სამყოფელს,
გამიძღვებოდით სამყაროსკენ
ცეცხლის ტაროსით.

არაფერი როცა არ იყო
ჩემი და შენი,
ბოლმანასახრჩობს
არვინ ეძებდა როცა ძალაყინს,
არც სიტყვას,
არც ლუკმას,
არც ცრემლს.

როს ყველაფერი
დაბადებას მოასწავებდა.
როცა გვახსოვდა ხსოვნის ფერი
და ხსოვნის გემო,
მაშინ, როდესაც უფლის საუფლო
ქაოსისთვის არ არსებობდა,
არც რითმისთვის არ არსებობდა
და გულის ცეცხლის საიდუმლო ქარსაცავიც
არ იყო მარტო.

იქ როს დამფრთხალი ბელურებიც
სულს იშუშებდნენ და იყვნენ ზეცის
ყველაზე დიდ სასწაულის თანაზიარნი.
დიდ-პატარანი როს საოცარ ფერხულს უვლიდნენ,
ხან სიკვდილისთვის,
ხან სიცოცხლისთვის,
აგორებდნენ გრძნობის კამათელს.

სად იყო შიში,
(შიშის კამათლით სათამაშო კოშკებს აგებდნენ
და აქცევდნენ სულის შებერვით),
სულის შებერვით
აშრობდნენ თვალებს
მლაშე სითხისგან
და პოეტები სულ არ ცდილობდნენ,
ჭრელ-ჭრულ ფრაზებით ამოეყორათ
ხახადაფჩენილ სივრცეთა ყბები,
რომ მერე თვითონ არ გამხდარიყვნენ
უნილო კერძნი
მარადისობის!

რა კარგი იყო,
არაფერი როცა არ იყო -
ჩემი და შენი.

შენმა სიკვდილმა
ჩაიარა
და
შენი სიცოცხლე
მე
დამიტოვა...

შემთხვევად შენთა,
მხურვალე მკლავთა,
მოვისწრაფვოდი,
ჰოი, როსავ არ!
ო, როგორ მწვავდა
და როგორ მკლავდა
შენი ირიბი მზერა,
ოსამა!

მერე თვალებში
ცა ელვად კვესდა
და შენი ღმერთი
ჩანდა აღარსად
და ღამლამობით
ღვთისმშობლის ფრესკას
ვემსგავსებოდით
მე და ალაზა.

სამშობლოს

მახვილი მტრისაკენ ნაგზები
და მხოლოდ უფალი თამადად,
რა გზები,
რა ხმით და
რა გზნებით,
ჰაუ, რა გამოვლეს მამათა...
სიზმრიდან
კვლავ ცხადში მომწყურდი,
მამულო, ნამუსის ქუდითა,
რა ვქნა და... მიყვარხარ, მორწყულო,
ხან სისხლით, ხან სვიან ლუდითა.
რა ვქნა და... არ მინდა ვასხვისო,
ლაჟვარდი, ნახური ამინდად,
რა ვქნა და...
რომ მოკვდეს რაც იყო,
არ მინდა,
არ მინდა,
არ მინდა!

*ხატისკარზე რომ მივედი,
შვინდა უკვე შენირული დამხვდა*

ეჰ, ჩემო შვინდავ,
მაპატიე, ვერ მოგისწარი,
თუმცა დეკიანზე
სულშეკრულმა
ვტეხე სავალი.
მხიარულია, ბედნიერი
დღეს ხატისკარი,
მეზღვნიეც - მრავალი.
ვიცი, აღმართი
არ გეძნელა
სამსხვერპლოსაკენ
და მაინც მტკივა
გატეხილი ქედზე ერქვანი,
მუხლზე ჩაჩოქილს
როცა ხანჯლის წვერით გლოცავდნენ,
ვინ იცის...რისი მოლოდინით
თრთოდნენ ეგ რქანი.
თავისუფლების კარიბჭენი
იქნებ იცოდი,
ვერ იღებთან
მარტოოდენ იმედის ძალით,
ღმერთის ერთგული
მე მეგონე
მხოლოდ სიცოცხლით,
თურმე სიკვდილშიც,
ჩემო შვინდავ,
ხარ ლომის ცალი.

იქნება სჯობდეს

რაა საჭირო, რომ გაქრეს ღამე,
სიცოცხლისათვის რაა საჭირო?!
ო, სიყვარულო, მითხარი რამე,
სიკვდილს რარიგად გადაგარჩინო.

იქნება სჯობდეს, არ ჰმზერდე ტირილს,
არ ნახო, რწმენის გზა ვით გადახმა,
იქნებ სჯობს, ღრუბლის შეგიკრა ტივი
და გაგისტუმრო მიწის გადაღმა.

მითხარი, იქნებ ჩემთან ხარ ფუჭად,
იქნებ გაღონებ, უფლის ტარიგო,
...იქნება სჯობდეს, აფუყვე ქუჩას,
ნაპოვნ განძივით ჩამოგარიგო.

2021 წლის 19 თებერვალი

*პირველკლასელმა გურულმა ბიჭუნამ
ყვავილებით მოჩითული საქართველოს რუკა დახატა.
ყვავილები მხოლოდ რუსეთის მიერ ოკუპირებულ
აფხაზეთსა და სამაჩაბლოში არ ეხატა!
ნახატს წარწერა ჰქონდა:
დამიბრუნე ჩემი მინა, ყვავილები მინდა დავრგო...*

მაგ გზით
შორს ვერ წახვალ, იცი,
წმინდა ტრაპეზს
მითვლი ხემსად,
შენ შენიც გაქვს
საკმარისი,
რალა თავში იხლი ჩემსას.

ღვთისმშობელი
პირჯვარს იწერს,
ტალღას
ცრემლში მიწნევს რინა,
კალთაში
კვლავ გმირი მიწნევს,
დამიბრუნე ჩემი მინა!

სახვალიო ხილვის მჩენი,
უდაბნოდ ვერ მიქცევ ნალკოტს,
დამიბრუნე
მინა ჩემი,
ყვავილები მინდა დავრგო.

გმორდები,
რალაც იდუმალ კრძალვით,
იდუმალ ლოცვით
და მორჩილებით,
ვუახლოვდები
ქარის სამჭედლოს
და სამშვიდობო ბაირაღებს
ვიკიდებ ფრთებზე -
პარაშუტივით...

დედი,
ეს დღე შენი დღეა,
წმინდა სულის მოფენის,
მზე -
სამყაროს გადამრჩენი,
შენს საფლავთან მომელის.

დედი,
როგორ მენატრები,
სუსტი მხრებით,
იმ თავშლით,
რომლის სურნელს ჩემს ხსოვნაში
ვერაფერი გადაშლის.

დედი,
გახსოვს ყვავილები,
ბოლო ყოჩივარდები?!
პალატაში მოგიტანე,
ჩვენი რწმენის თავდებად.
მაგრამ, დედი, იმ დღეებმა
ალარ გამოიღარა,
ატმის ტოტზე
მარტმა ფარდად
დაგვიკიდა სუღარა.

დედი, როგორ მენატრება,
სულ რომ ჩემზე დარდობდი,

შენი მზერა ღვთიურ საგზლად,
ყველა გზაზე სამყოფი.
ნეტავ ისევ იღებოდეს,
ჩვენი სახლის კარები,
ნეტავ მყავდე
და შენს დარდსაც აღარ
დავიდარდებდი.

აღტეხნატივა

...ნასათუთებს და
შენაკონინებს,
მითიურ სულის
აკრძალულ ნაყოფს,
მთავაზობ, როგორც
ედემის ბაღის
უკვე ნაცნობი სიუჟეტის
აღტერნატივას!

აღარ დასწვიმს შენს თვალებზე,
ხარ გაშლილი ქარში ექოდ,
მინდა ისე მოგეფერო,
ცამ გრიალით გადიჭექოს.

მარად, ოდეს მტერმა გიმტრო,
ცით ხმა გესმა დარიგების:
„რაცა ღმერთსა არა სწადდეს,
არა საქმე არ იქნების...“

შეხვედია

აი, ეს ერთი მოლოდინიც
დარდმა ალაგმა,
სდუმან ქარაფზე
ზეციური ტაძრის მხედრები,
რა უცნაური ბედისნერის გვერგო ქარაგმა,
რად დაგვებედა
ერთად შეყრა
ძაძით, ცრემლებით.
არ ვინანებდი
ამ ხმისათვის მეც თალხი მეცვას,
ოლონდაც მუდამ
ასე ახლოს ვიგრძნო უფალი,
ზარის გუგუნში ქადაგივით გავყურებ ზეცას,
შეუმჩნეველი
და უცნობი
ჭირისუფალი.

...ღამეების
უსასრულო წყება,
არც ლოდინი,
აღარც აფეთქება,
ცას გადუვლის
შეკვივლების ტალღა
და ფარული ლოცვა
დაინწყება.

გაურკვეველ ქარტახილებს ერთვი
და აღარსად
უნაპირო შვება,
კვდება წამი - ერთი სავსე წვეთი,
გარდაცვლილი
საუკუნე
დგება.

ბოდბის ეგაათა მონასტეში

ვზივარ და ველი
შენს განაჩენს,
შენს წმინდა სიტყვას.
რომ გითხრა
თავს ვგრძნობ ამ ლოდინში
ცუდად-მეთეი,
ასე არ არის.
აქ არის ცეცხლი!
სველი თმები
და გათოშილი ხელისგულებიც
უკვე გამითბა.
აქ უხილავი,
მზრუნველი მაჯა,
როგორღაც
დედის ხელებივით საცნაურდება.
მაგრამ...
რატომღაც...
კარის ოდნავი გაჭრიალება
და
ჩამოვარდნილ ფოთოლის ჩქამიც
ისე ძალუმად,
უცნაურად
მახედებს
უკან!

ოი, გზაო,
შორეულო,
ვით იაროს
კაცმან შენით,
თუკი თელენ
ვარდებს ტერფით,
თუკი დაფნა
აღარ შევინით.
თუკი
აღარავინ წყლულობს,
უფლის ნების
მტარი სენით,
ოი, გზაო,
შორეულო,
ვით იაროს
კაცმან შენით...

ახლა,
როცა შენთანა ვარ ფიქრით,
შენს ტკივილებს
ჩემს თვალებში ვნიღბავ,
ვფიქრობ, ნეტავ რა იქნება იქით,
ამ თვალების
და ტკივილის მიღმა.

საით მიჰქრის ღამეების წყება,
უტყვი სევდით
რად დავეძებ უფალს,
ნუთუ როსმე
ისევ დაიწყება,
ის, რაც
ერთხელ უკვე დაიღუპა.

რა სჯობია,
როცა უხვად ბარდნის,
როცა რწმენით
ცის გადავლას ღამობ,
ნუთუ, როსმე გაიღევა დარდი,
სიყვარულის...
და სიკვდილის გამო?!

ბუღს

...და ჩემი გული,
მარადცოცხლის ლხენით აღსავსე
და შენი გული -
მარადიულ ტანჯვით ზეიმი,
უფლისა იყო.
მე მომყავს ჩემი სიყვარული,
გახსენი გული!
სიყვარული ხომ ტყვეობაშია თავისუფალი,
გახსენი გული...
გახსენი გული,
ჩემი უფლის ციციქნა ნაწილი!

ჩვენ გახსოვს?!
უკვე ვიყავით ერთ გულ,
ჩვენ გახსოვს?!
უკვე ვიყავით ერთ სულ.
მე მიწამ მშობა ზეცისათვის,
შენ ცამ - მიწისთვის,
მე ზეცისაკენ მივდიოდი,
შენ კი - მიწისკენ.
და
ჩვენ-ჩვენი გზით მიმავალნი
შევხვდით ერთმანეთს.
ცაში ვერ ავალ,
თუ შენს გულზე არ დავაბიჯე,
მიწას ვერ ნახავ, თუ

ჩემს გულში არ ჩამოსახლდი.
უნდა გაცვალონ ადგილები ჩვენმა გულებმა
და ერთმანეთის სამშობლოში
კვლავ განმარტოვდნენ.
მარტოობაა - დედაჩემი და დედაშენი.
მარტოობაა - სამშობლო ჩვენი!

მე მიყვარს შენი მარტოობა - ჩემსაზე მეტად,
მე მიყვარს შენი მარტოობა - ჩემსაზე უფრო,
არ შეგეშინდეს,
ჩემო ცაო
და
ჩემო თვალო,
მოვალ და ჩემი მარტოობით შეგენაცვლები.
გაათბე ჩემი მარტოობა
ვიდრე მე მოვალ,
შენს სიმარტოვეს -
შენს მოსვლამდე, მოვეფერები.

ერთი ალაგი
თავშესაფრად ჩვენ არ გვექნება,
ბედნიერება თავისთავთან დაბრუნებაა,
ჩვენ ველარასდროს დავბრუნდებით
საკუთარ თავთან,
ჩვენ ერთმანეთის სიმარტოვეს
ვერ მივატოვებთ.

მე შენს დუმილში
ვპოულობდი ყოველთვის სიტყვებს,
(იქნებ იმიტომ,
რომ ასე მსურდა...)
და საუბრობდა,
შენს დუმილში ნაპოვნ სიტყვებით -
ჩემი დუმილი
საკუთარ თავთან!

სხვები ეგებებიან
შენთვის დადგმულ კიბეს,
სხვები შემპირებიან,
ფარჩ-ატლასებს, დიბებს.
მათთან ლხენას მერჩივნა
შენთან ურვა-დარდი,
მე შენს ეკალს ვარჩევდი,
ამათ მოაქვთ ვარდი,
ამათ ნაკრეფ ვარსკვლავებს,
მიჯობს შავი ცაი,
სხვები მეფერებიან,
შენს საფერებს, ვაი...

მ- ს

სარზე ხვიარა ყვავილს ჰგავხარ
მზისკენ მიმსწრაფი,
სადაც სუსტია,
ლობეს იქ რომ შემოეხვევა და ველარ ტოვებს,
რადგანაც ფიქრობს,
რომ ეს ლობე თავის სუსტი მწკალით უჭირავს
და აწვდის საზრდოდ მზის სხივივით
მაცოცხლებელ რძეს და მანანას.

სადმე ქუჩაში
შემთხვევით რომ შემომხვდებოდი,
ბედნიერი ვჩუმდებოდი
და მოლოდინით გაყურებული
ყურს ვუგდებდი
ცვილისფერი ბაგეებიდან ამოფრქვეულ,
ნათლითმოსილ მაგიურ ბგერებს,
თითქოს ისინი -
წარმავლობის ქარიშხლებით აწენილი
უჩინარი სტიქიონები-
მტვრიან ქუჩას და შენს ულაქო,
უბრჭყვიალო
თითებს ეჭირა,
როგორც კაბის
სადა მაქმანი.

ომით მინდა

...შიში ელდას დაატარებს,
ცას ესწრაფვის ფიქრი ლეგა,
ვუხმოვ ქარებს,
ვუხმოვ ქარებს,
სულის ჩემის წასალეკად.

გაცემული არის სესხი,
პირქუშები დგანან მთები,
სულს სწადია ომის ცეცხლი,
ბრძოლის ხმებით დანანთები.

ნატვრის ელდა დამაცხრება,
როს ცად მიდის ფიქრი წმინდა,
ომით მინდა დამარცხება,
გამარჯვებაც -
ომით მინდა.

მომნატრებიხარ,
შენ მოსახლევ სასოთგორის ჩემის წყურვილის,
მომნატრებიხარ -
ყელში დანის დაბჯენამდე
და ორ კვირამდე,
იმ ორ კვირამდე,
ზოლიანი ხალათის ფარჩით
მზეს რომ ვჭვრეტდი
სასონარმკვეთ თავისუფლებით.

მომნატრებიხარ,
შენ მოსახლევ სასოთგორის ჩემის წყურვილის.
მერამდენე გაზაფხული ხარ,
თუ არ პირველი,
უკანასკნელად გადმოღვრილი
დასალიერთან ჩემი თვალების.

მერამდენე მონატრება ხარ
თუ არ პირველი...
თუ არ პირველი,
და ამდენად -
უკანასკნელი.

მოვიდა წვიმა...
ო, სხვანაირად ყმანვილურად და აბდაუბდად,
როგორც წრიული,
წვივმაღალი სანტა კლაუსი...
მე დავდიოდი
მკვდარ სიტყვათა პანაშვიდებზე,
ვუსამძიმრებდი
ჭირისუფლად დარჩენილ სიტყვებს
და ძლიერ ვწუხდი,
რომ უფრო მეტს ვერ ვაკეთებდი...
და უეცრად
მოვიდა წვიმა.
მას დაესიზმრა
მოლივლივე ედემის ბაღი,
ადამის ბაგემ როს პირველად უწოდა წვიმა
და მოუნდა კვლავ ყოფილიყო-
მოუნათლავი,
პირველქმნილი და უსახელო.
ის აუჯანყდა საკუთარ გზას,
საკუთარ ხმას,
საკუთარ ტკივილს
და
ამიტომაც მოვიდა ასე,
ყმანვილურად და აბდაუბდად,
როგორც წრიული,
წვივმაღალი
სანტა-კლაუსი.

ისევ სამშობლოს

მზიდან დალლილი ფრთებით ეშვები,
აღარ გაცილებს ზეცის მაყარი,
გახსოვს?! ცხრანყარო ხვრიპე პეშვებით,
გახსოვს?! იყავი ისე მაღალი.
გადაგეპოხა სანთლით ხელები,
აღარ გატყვია ძველი სიფიცხე,
გადაგავინყდა ცისარტყელები,
ცისარტყელებმაც გადაგივინყეს.
შენი უფალიც ჯვარცმით განდიდდა,
მალე გაგცოხნით, ტანჯვის ხმიადო,
ნუ გეშინია, მოვა მარტი და
არაგვს მართვეებს
ისევ მიანდობ.

უხარიათ,
როცა სიკვდილს
წყარობამდე მიაცილებენ
და სოფლის კლუბში იკრიბებიან
დარდის წასაქცევად,
რადგან სიკვდილი აიძულებთ,
ცისკენ გაიხედონ
და
იმათკენ გაიხედონ,
ვინც სძულთ ან უყვართ,
ეს კი დამღლელია,
(კისრის კუნთები ეჭიმებათ),
ჰოდა, უხარიათ,
როცა შოშმინი ჩამოვარდება
ცას და მიწას შორის
და როცა სიკვდილს ობოლათ ახოში დაიგულებენ,
ხოლო საკუთარ თავს -
სახურავჩამტვრეულ
სოფლის კლუბში,
სადაც თავისუფლად შეიძლება
ხავინითა და ქიშმიშიანი ფლავით
თავის შექცევა...
მან კი,
უეცრად,
ლექსი შეუკვეთა!!
(რა შუაში იყო?!)
ეტყობა, „ორი ქვეყნის მოქალაქეობა“
თავში ჰქონდა ავარდნილი,
ანდაც,

სიკვდილის მერიქიფე
წამწამზე ეკიდა
დედის ცრემლივით საკრალურად.
მე კი,
რატომდაც,
მათმა შემხედვარემ
გულში ჩავიკარი
შენი აჩეჩილი თავი
და მხრები,
სხეული...
ინს-ტინქ- ტურად!

ჩამოათოვა
მთებს -
მკაცრს და გოროზს,
ცა მსუბუქია
და გაცრეცილი.
ისეთი დღეა,
ო, ამ დღის ბოლოს -
უნდა დაისვას
მრავალწერტილი...

*ვუძღვნი ხევსურეთის მთებში დაღუპული პოეტის-
ზურაბ ჯაფარიძის ხსოვნას*

...იმ ქუჩას,
სადაც უხვად ყრია მკვდარი ფოთლები,
ნითელ-ყვითლები,
გაჟღენთილნი ნისლით და ჭყაპით,
იმ ქუჩას,
სადაც მიმოდინან გამვლელნი სხვანიც,
მოზუზულები,
ნაჩქარევად,
ნაყიდი პურით...
იგივე ქუჩას ჩამოივლის უხმოდ პოეტი.
(ქარის თითებში გაცრილი წვიმით),
არ დაეტყობა მის ნაბიჯებს,
მხრებსა და იერს,
რომ შინ მისვლამდე ერთი სული აქვს...
იტყვის უთქმელად,
გაიფიქრებს გაუფიქრებლად:
„დღეს რაღაც ხდება...“

უზარმაზარია სურვილი,
ყოველი დღე ახლადდაბადებას ვამსგავსო:
რომ მზე, მარტო მზე არ მეგონოს,
ბალახი - მარტო ბალახი,
ღიმილი - მარტო ღიმილი...

აღბათ ამ სურვილის გამოა,
ხშირად რომ
სასაცლოდ გამოვიყურები.

ღუმილი

აქ ყოფნის და...
აქ არ ყოფნის დამტევს,
დავეძებდი - იმ ერთადერთ სიტყვას,
ენერდი ლექსებს...
და
ღუმილზე მეტი,
თურმე მაინც
არაფერი მითქვამს.

მანოს და ნინოს

*„გადარჩება? - ექიმებს ეკითხება ზოზია,
გადარჩება? - გმინავენ ლაზარეთის კედლები.
დაო, შენი ცრემლები ჩემთვის ავგაროზია,
დაო, მჯერა სიცხიანს, სადღაც დავეხეტები.
გადარჩება? - ექიმებს ეკითხება ჩემი და,
მე კი მიახლოვდება სამუდამო ქაოსი.“*

ტ. გრანელი

რამდენი დარდი აგინონიათ,
მსახვრალი წამი, გთხოვთ, ნულარ შეგშლით,
მახსოვს, ორივე ჰგავდით ზოზიას
იმ ლაზარეთის დახშულ კედლებში.

მახსოვს, როდესაც ძლიერ მიჭირდა,
როცა უკუნში გზას ვერ ვიგნებდი,
ორივეს ტანჯვად გექცათ ნიჭი და
ორივემ ცრემლით ბანეთ იმედი.

მზეს დავეძებდი როცა წვალებით,
ბნელში გაჭრილი სამყაროს გზებით,
თან დამყვებოდნენ თქვენი თვალები,
როგორც მფარველი ანგელოზები.

მზისფერ დროშაზე აჭრილი სისხლი,
დღესაც საუფლო მაღლის სწორია
და როცა თქვენი ყრუ გმინვა ისმის,
დღესაც ორივე ჰგავხართ ზოზიას.

*„ნულა მეტყვიით სამძიმარს,
გული არ შეიცვლება.“
გ. ჯაბუშანური*

მზემ შესძლო-
მიდის უცრემლოდ,
არხვატის
ნათობს სათავე,
ექოს უცრემლო ტკივილის
ეს მერამდენედ ვათავებ.

გეტირებოდა -იტირე,
შესჭამე ტანჯვის ბარძიმი,
იზამს კი გული, ტიალი,
რომ არ მოვიდეს
სამძიმრით...

მოდი ჩემთან, ჩემო ნებიერავ,
ჩემო მშვენიერო ევა!
აი, ჩემი ნატანჯი მაჯა,
აი, ჩემი ნატანჯი სული...
ნუ შეგაშინებს ციხესავით მკვიდრად ნაშენი
ცოდვის კედელი.
გადმოაბიჯე ამ ყრუ კედელს,
ანდა ისე გადმოაფრინდი,
რომ სიზმარი ეგონო ყველას -
შენი ფრთების, სულის მოწილეს.

უნდა აკრიფო
დაფანტული, დაბნეული ჩემი სხეული.
არყოფნიდან უნდა აკრიფო.
(მერე სული თავის გზას ნახავს)
მზესუმზირები ისე დიდხანს უმზერენ ცისკარს,
ვიდრე ავ-კარგის დაულახავ ამღვრეულ ლეთას -
იორდანედ არ ადინებენ.
ნუ შეგაშინებს ათასმეერთედ დაცემული,
ნაქცეული შენი ადამი,
უნდა მიმიღო, ისევ ისე გადამარჩინო,
როგორც მაშინ -
ელვის, ელდის დღესასწაულზე.

უნდა გავცოცხლდე შენს სუნთქვაში,
რომ მერე ისევ არყოფნისკენ გაგექცე ურჩი
და გავიყოლო საგზლად შენი თმების სურნელი.
არ შეიყვარო ჩემზე უფრო
უჩემო ზეცა,
არ გამიმეტო,
არ დამტოვო
უცეცხლოდ, უღვთოდ.
მოდო ჩემთან -
ჩემო ნებიერავ,
ჩემო მშვენიერო ევა!

სიცილს გადაჩვეულის ნათქვამი

...ნეტაი შენ,
შევნატრებ გამვლელს,
ნეტაი შენ!
ბაგეზე ღიმილი, ვითარ ათინათი
კვლავ კვალად გშთენ...
ნეტაი, შენ!

შედახება

სიცივეში, სიცივეში,
სუსხში...
გაჩერებაზე,
ფეხების ბაკაბუკში, ბოლთის ცემაში,
დიდი ხნის ლოდინის მერე,
ავტობუსი რომ გამოჩნდება.
მას რომ თვალს მოჰკრავენ და
მგზავრები რომ ერთმანეთს ღიმილს ესვრიან,
რომ წამოიშლებიან სახეგანათებულნი,
ჩანთებს რომ მოამზადებენ,
გზაზე გადმოდგებიან...
სიხარულისგან ზოგს
გულიც რომ შეუთრთოლდება
და...
ავტობუსი როცა მოვა,
რომ აღმოჩნდება მთლად გაჭედილი,
მძლოლი რომ ხელებს გაასავსავებს
შუშის იქიდან:
„რა ვქნა, რა გიყოთო,“
მხრებს რომ ასწევს და
ჩაიქროლებს, გზას გააგრძელებს.
რომ დარჩებიან რწმენადამშრალნი,
სახემტკნარნი და შუქჩამქრალნი
ყველანი უცებ.

რალაც ამგვარი ვიგრძენი ახლა.

ქუჩაში

ჩვეულებრივი გამვლელივით
გავცდით ერთმანეთს.

ერთი კია:

ჩვეულებრივ გამვლელს

ასე არ ეშინიათ

ერთმანეთის თვალების

და არც ასეთი

ხაზგასმით იყურებიან

ურთიერთსაპირისპირო მხარეს.

(ძმის - გოჩა გაბურის ხსოვნას)

შავი დილაა,
შავად სცრის,
(თოვს იქნებ ახლა გუდელას),
თავის წილ ნატვრას
და ტკივილს
ღამე სიკვდილმაც უთენა.
ლოცვით ვუნამლებ წამებად,
ოხვრას სხეულში მიმალულს,
როგორც ყოველთვის, უფალო,
სიკვდილით ვსწავლობთ
სიყვარულს...

გაქრება მინის ყვავილი,
უცაბედ თოვლის ფართალით,
სულის საოხად დარჩება,
ლექსი - ცხელი და მართალი.
შავი დილაა,
შავად სცრის,
(თოვს იქნებ ახლა გუდელას),
თავის წილ ნატვრას
და ტკივილს
ღამე სიკვდილმაც უთენა.

ცა ემუქრება
მინას დაღვევით
და ჩემი ფიცი თითქოს დაბრუნდა,
შემომამშველეთ რწმენის ნალევი,
რომ ყვითელ კოცონს მივცე სალბუნად.

კანკალით
ფითრის გზაზე დავდექი,
ციურ ტაძართა ვხედავ დაცემას,
წინაპრებს მოაქვთ მთვარის ნატეხი
და ჩემი თმების სისხლში ანებენ.

ო, ძველ ლეგენდებს
ვინ მოიგონებს,
ამგვარ კრძალვით და ამგვარი შიშით,
გაფითრებული გვირილის კონებს
მოჰგავს უმსხვერპლოდ გამთბარი ნიში.

გამოსავალი

ნამი...

ძალიან,

ისე ძალიან რომ მოგინდება

ნაუკითხო ვინმეს ხმამაღლა

ლექსი, რომელსაც ჯერ მელანიც არ შეშრობია

და სხეულშიც

ჯერ ისევ რომ გრძნობ

მისი ყოფნით სისხლისგან დაცლილ,

მღვრიე კალაპოტს.

ისე ძალიან რომ მოგინდება

ნაუკითხო ვინმეს ხმამაღლა,

როგორც ქორვაჭარს შუშა-კიტრის

დახლზე დაწყობა.

მიიხედები, მოიხედები ...

გარშემო ნაცნობს რომ ვერ იპოვი,

უიმედოდ ხელს რომ ჩაიქნევ

და გამოსავალს - ათასჯერ ნაცადს,

ათასმეერთედ ისევ მიაგნებ:

ლექსის სტრიქონით გამოტენილ

ლოყებს და ტუჩებს

ააფარებ სვიტრის საყელოს

(ვითომც და ისე... სიცივისათვის),

და გაუყვები

ხალხით სავსე ქუჩას

ბუტბუტით.

ქუჩაში კი იქნება წვიმა.

ზოგისათვის კუნაპეტის მნათო,
ჩემთვის აღარც წვეთო იმედისა,
ბედისწერის გორგოლაო, გორდი,
ერთხელ მიდი კეთილ დედაბრისას.

ზოგისათვის ცისარტყელის ბოლო,
მზით ერთხელ მეც მომიჩითე კორდი,
აღმა-ჩაღმა, წაღმა-უკუღმ მრბოლო,
ბედისწერის გორგოლაო, გორდი.

დაჯახუელი ფეხები...

რა მჭირდება,
და რაც მჭირდება,
რად მჭირდება?!
ნუთუ იმისთვის,
რომ ქალაქის დეფიციტის პირობებში
ცარიელი ფურცლები ვიმათხოვრო
სადაც ხელი მიმიწვდება
და ზედ შავი სიტყვების იეროგლიფები
ამოვანთხო ბაგეებიდან.
ან იქნებ იმიტომ მჭირდება,
რაც მჭირდება,
რომ კვლავ შევძლო,
მფრინავ კომეტებზე დამარხულ-გადამალული
ჩემი სადედოფლო სამოსის
წვიმამიპყრებული სურნელება
კვლავ მინაზე დავაბრუნო
და ჩემივე აივნის საფეხურებზე მიმოვაბნო,
როგორც გამჭვირვალე ნემსები,
რომლებზეც განგებ აბიჯებ,
რომ ისევ იგრძნო
დაკარგული ტკივილის სიცხოველე.

ნუთუ ტკივილი მჭირდება ისევ?!
რომელიც მანამდე ვაკონწიალე მზის სინათლეზე,
სანამ არ დავკარგე,

სანამ ჩემი გულის კარდიომიოციტებმა
უცხო სხეულივით არ გააყოლეს
სისხლის მდინარეს.

ნუთუ დაკარგულ ტკივილს ვეძებ ამდენი ხანი
და ამიტომ მაქვს
შავი ჭინჭრის გემოდაკრული
ყველა ლუკმა
საზეიმო ტრაპეზისთვის
გადანახული?!

გამიხარდა როგორ... ჰოდა,
გაინასკვა ყელში ლექსი,
ათას წლის წინ რომ მესმოდა,
რაღაც
ისეთები მესმის.
დროის კვალით
და ნაბიჯით,
შეგიცანი, ზეციერო,
როცა შენით სუნთქვა მიჭირს,
მხოლოდ მაშინ ვმეცნიერობ.
თებერვალი მაღვას თავზე,
ჩემი მზე კი, უკვე მარტობს,
სად ხარ, ჩემი ცოდვით სავსევ,
არ მოგწყინდა ყოფნა მარტოს?!

ნინო ბუხელს

(და ყველა ჩემს მეგობარს)

... ამოდი ჩემთან, რალაცას გეტყვი,
თორემ იქნება დრო აღარ გვეყოს
და ბილიკები - გადანასეტყვი,
შეერთოს ჩუმი ქვითინის ექოს.

ამოდი, დარდი არ იყოს , ნინი,
ვიდრე კარებთან ვდგავარ და გელი,
ვიცინოთ ერთად და ირონით
მინა გავზომოთ ზეცის მტკაველით.

ვთქვათ, რომ ტკივილი ავსებს სამყაროს
ქრისტეს სურვილით თუ ვერ აენტო,
რომ ეს ტკივილი უნდა ვატაროთ,
ერთმანეთით თუ უერთმანეთოდ.

ხსოვნის ფსკერიდან კვლავ ამიშალე
ფიქრები, რასაც იმედით ვრთავდით,
ამოდი, ვიდრე არაგვის ქალებს
ზამთრის ფერებით მოქარგავს მარტი.

...არ მეშინია უკვე არაფრის,
მე დასათმობი დავთმე ბოლომდის,
დღეს სინანულის ქარი არა ქრის,
დაუსრულებელს ვირჩევ მოლოდინს.
ჩემი სიკვდილი და დგომა ცალკე,
ლექსების სიკვდილს რადგან მერჩივნა,
მე მოველ შენთან, რომ დამეკარგე
და... სიყვარული
გადამერჩინა.

არ ვიცი, კიდევ რა გითხრა, ჩემო!
მინაზე ვაფენ სულის ხავერდებს
და ჩემსკენ სავალ შენს გზა- ბილიკებს
ეს მერამდენედ უფალს ვავედრებ.

ეს მერამდენედ ზეცას ყამარის
ელვის ისრებმა გადაუარა,
დღეებს კი არა, წამებსაც ვითვლი
და შენზე იყოს,
მოხვალ თუ არა.

გზა

ღმერთო,
გუშინ ძმა ძმის ხელით
გარდაცვლილა,
მზე გაშავდა,
ცა ბრმა იჭვებს მასევედა,
ფართხალებდა თვალებლია ორაგული,
სულფონამდე ვერ გაღწეულ ფაცერთან.

სხვა ჰკიოდა:
„გადავრჩებით, თუკი გვიყვარს!“
მხრით მიჰქონდა ორივე ძმის საძვალე.
და გზა იგი, ასე ძნელი,
ასე მირღვა,
მაინც ვერცერთ
სხვა გზაში ვერ გავცვალე.

მგონია უკვე
გაჩენის დღიდან,
ჩემი ოცნების
ლურჯი კარავი
მივანდე
წვიმით
მოვერცხლილ ჭაღას.

მოგზაურობენ ჩემი თვალები
წყაროდან - მზეში,
მზიდან - წყაროზე
და არაფერი სხვა არ მაქვს ნატვრა:
ჩემი ცხოვრებაც,
აი, ასე მინანწკარობდეს
შენი თითების
მხურვალე პეშეში.

*(მწერალ შოთა არაბულის
გარდაცვალების გამო)*

გზა მეშორა და გორის ფხამდე ვერ გაცილებთ,
შინ დავსდგამ სულამაის ტაბლას,
(დედისგან ნასწავლი მაქვს სუყველა ესეთურა,
არცრუ არ მეძნელება).
თქვენთან რა ხელი აქვს
ავსა და მაცილებს,
ეტყობა ლექსი არ მაძინებს.
თქვენთან რა ხელი აქვთ
ჩემფერ ჭირისმწყენლებს,
სწურთნიდით მტრების წუთისოფელს
და მაინც,
თუ რამე ვერ ვთქვა საკადრისად
(სულმნათო, ბატონად გხმობდით!),
აჰა, გაზაფხული
მოდგა დარიალთან
და... თქვან ენძელებმა.

ასას*

რამდენჯერ ბრძოლის დაადევნე
ყიყინა მხედრებს,
წიალი შენი საიდუმლოს
რაოდენს მალავს,
რამდენი ტალღა ქარაფებზე
კვიცივით ხედნე
და ფიც-ვერცხლივით ჩაუთალე
კალმახი არაგვს.
გახსოვდეს, ახლაც ცად აზიდულ
ნისლიან ქედებს,
გულგატეხილი რომ ეჩვენო,
უფლება არ გაქვს.

* „ასა“ - მდინარე არხოტში.

თეთრი ღრუბლები დაღმა მიდიან
და უხუნდება ცისკარს ფერები,
რალაც ზეცაზე უფრო დიდია,
უფრო ნათელი და საფერები...

რალაც იმაზე უფრო მეტია ,
რაც ჩვენ გვხიბლავს და
რაც ჩვენ გვანვალებს,
ქარი მიწაზე ვერ დაეტია,
გაანაპირა ჩემი საძვალე.

ჰა, მოჩვენება საზრდოობს ხვალით,
ბილიკზე ლანდმა გადაიარა,
ვერხილვის მწუხრით ღამდება თვალი,
ვერცნობის დარდით იწვის იარა.

სოფლის ავტობუსის ფანჯრიდან

წვიმს...

და

მერე რა, რომ წვიმს?!

ადამიანებს კიდევ ერთი საბაბი გვეძლევა,

რომ უბრალო კენჭში -

ნატვრისთვალს დაუწყნოთ ძებნა

და ვერც კი ვიგრძნოთ,

რომ თვით ეს კენჭია

ნატვრისთვალი,

რომ გაჩენის დღიდან მუჭში

გვიჭირავს

და სადღაც ვეძებთ.

წვიმს...

და

მერე რა, რომ წვიმს?!

ადამიანებს კიდევ ერთი საბაბი გვეძლევა,

მაღალფარდოვანი სიტყვების

კოკობზინა დავუტრიალოთ

ერთმანეთს ცხვირწინ

(ჩვენი სულების

ქარვისფერ მელანქოლიაზე)

და რაც ყველაზე სამწუხაროა,

ვერც კი ვიგრძნოთ,

რომ ისინი

ოდნავადაც კი მეტნი არ არიან,

ავტობუსის ფანჯრის მინაზე
ცხვირმიჭყლეტილი
სოფლელი ბავშვის
ტიტინზე:
„...მე და პაპამ
იგეთი ადგილები ვიცით
ლექნიკის ტყისკენა რო...

როგორც
დასტური
ჭეშმარიტების,
როგორც
ქარაგმა მარადისობის,
დღეს ჩემი ჯვარი -
შენს გულზე დევს და
სააქაოს მოყენებულ
ყველა
ჭრილობას ინანიებს

ნჲ

მე გავექცევი საკუთარ თვალებს,
უმისამართო ლანდად ქცეული,
გზის გასაყართან
დარჩება შიში -
უარყოფილი ჩემი სხეული.

სიცოცხლისეულს
ვიპოვი მიზანს
და ვივლი მისკენ ხელის ცეცებით,
ვიდრე სიმღერის თეთრი საგზალი,
გამომეღევა და დავეცემი.

ბოლოს ოცნების სხივი განყდება,
დავუბრუნდები მიწის სახურავს,
მოვა უცნობი და დაღლილ მხრებზე,
ცრემლების წვიმას წამომახურავს.

და ის მოგიტანთ
წიაღების
ამომსხნელ ნათელს,
გადაგბუგავთ
სიძულვილის
თოვლიან სერებს
და ყოველივე -
თქვენი სულის
სარკეში მჩენი,
იმ ერთი წამის
ერთ ნაპერწკალს
დაემონება.

ლამე

...თვალი დაფრინავს
ლამის ქერზე,
ლამის ფარდებზე,
ლამის ანკესით დაჭერილი
ფართხალებს მთვარე.
ირგვლივ ლამეა,
სულ ლამეა,
ყველგან ლამეა,
ლამის სხეულში შეფარული
კენესის შუადლე.
ვით უარყოფა, მე მწყურია
სიმღერა ლამის,
ვით აღსარება მე მნადია
ღიმილი ლამის.
ლამე გამოდის კარადიდან,
თაროებიდან,
ლამე, გასული ოთახიდან
ქუჩაში მიდის.
და ლამეს ლამე მიჰყავს ხელკავით,
და ლამეს ლამე მიჰყავს ლამეში.
შპალერის ლამე,
სარკის ლამე
ერთურთს ერთვიან,
ყველანი ერთად
ჩემის სულის ლამეს ეძებენ,

რომ გადაიქცნენ
ხსოვნის ღამედ - ბოლოს და ბოლოს.
მე ბელურების ღამეების
არარა ვიცი,
მე ლოკოკინის ღამეების
აბა, რა მესმის,
არც პეპლის, არც მზის, არც მდინარის
ღამეში ვცხოვრობ.
მე ჩემი მხრებით
ყველაზე ძნელ ღამეს მივათრევ,
ყველაზე მძიმეს -
კაცთა მოდგმის
უმთვარო ღამეს.
ბევრიც რომ სთხოვო,
ო, არავინ გაგიცვლის ღამეს,
ყველას თავისი
ღამის ბოლოს ჰგონია შუქი,
ყველა თავისი ღამის ბოლოს
ელის სინათლეს.

ირგვლივ ღამეა,
სულ ღამეა,
ყველგან ღამეა,
ღამის ანკესით დაჭერილი
ფართხალებს მთვარე.

გადაიდრე
ბალახების
მსუბუქი სამოსი,
მოიცილე
ტვირთმიძიმე ჩემი ნაბიჯი.
ნაბიჯები ათასეულთა...
და გამიშიშვლე მხურვალე გული,
სათქმელი მაქვს რაღაც შენთან,
დედაო მინავ!

სახჩევი

წვიმა. როშკა. ბავშვობა.....	3
ეტიუდი	4
ციკლიდან: „ლექსად ნათქვამი ლოცვები“.....	5
განმუხურთან ენგური არ მენახა აქამდე.....	7
*** (შენს მინა-წყალს ვლოცავდი)	8
მესხეთში თქმული	10
ფიქრები „ალ მაჰთასზე“	12
*** (ლამლამობით ზღვის ტალღები).....	13
ხმა მიცუს ციხიდან	14
გამხელა.....	15
ესკიზი ზღვისპირა ქალაქში.....	16
გახსენება	17
*** (ფეფეს ფერადი ფარდაგი)	18
ა-ს.....	19
ომი, მტრედი და ბავშვი	20
*** (ალიონზე, როცა ჭიკჭიკს).....	22
*** (ალიონზე, როცა ჭიკჭიკს).....	24
პოეტი და პოეზია.....	25
გალაკტიონის შეხვედრა ჩემს მამასთან - დავით გაბურთან....	26
*** (მაღალი სისხლით)	28
კახეთში	29
პანდემიური ლექსი	30
ჩემს დას - ნინიკოს	31
პირველი თოვლი	32
ხვარამზეს	33
ისევ შემოდგომა	34
მუზას	35
*** (ხომ არის დღეები).....	36
ლოცვა.....	37
*** (...ისევ ეწია უფლის იარას).....	38

ნუხილი.....	39
*** (დღეს კვლავ მომინდა გამომეგზავნა).....	40
*** (...სიზმარში ვხედავ).....	41
მშობლიურ სალოცავში.....	42
*** (ჭაძრის სამრეკლოს).....	42
*** (ლამისფერი მოგონების მშობელს)	44
როშკაში	45
*** (...ცადა და ისევ ვერ თქვა ხმამალლა).....	46
*** (...რა ლამაზია იგი - წარსული)	47
ეპიდემია	48
სინანული	49
*** (მურგველას)	50
*** (შიშის ქვეყნები).....	51
მარიამობა სნოში.....	52
*** (...ლამეების უსასრულო წყება).....	53
ლამის პეპლები.....	54
სისხლიანი ლექსი	56
*** (ეს ლამე ისევ აყვავდა წითლად)	57
*** (დილა მშვიდობის).....	58
*** (გამოლვიძებას არ დაგაცდის)	59
*** (ხმალაზე).....	59
*** (როგორ თრთის)	60
კითხვა.....	61
*** (მთელი დღეა)	62
როშკის სათიბებში.....	65
*** (მომწერე რამე, ჩემო ძვირფასო).....	66
*** (გადაქცეულა ყოველივე).....	67
*** (...როცა ლამდება)	68
რაჭულ კილოზე	69
*** (ნუ ჩქარობ, გულო).....	70
კალმახის სიკვდილი	72

*** (ბილილა სიცივით დაზრა)	74
სელიმ ხიმშიაშვილის ხსოვნას	75
შემოდგომა არხოტში	76
*** (ვიდრე ქუდნისლას ნისლით)	77
*** (პირიქითიდან პირაქეთისკენ)	78
ბ-ნ ავთო გავაშელს	79
ციცი გურიელს	80
გაქცევა	81
*** (აქ ქიმერებს ქარი ლენდეს)	82
არ დაიჯერო	83
მარინა ჯიქიას ხსოვნას	84
*** (ორმავ ცრემლი მომგვარა)	85
ზამთრისპირის ფიქრები	86
*** (გმადლობ)	87
*** (იახსრის ბეჭებს ვაკავებ სუნთქვით)	88
ვახუშტი კოტეტიშვილის ხსოვნას	89
*** (უნდა ისმინოთ)	90
*** (ჩამოასვენე)	91
*** (გიზეპირებდი, როგორც სასწაულს)	92
*** (ნუხილისფერი)	92
ვილაც მესამე	93
*** (...და ვინც მონათლა ბინდისფერად ნუთისოფელი)	94
*** (თუმც გზად მშველელიც არ მეგულება)	96
*** (ნუ დაღონდი, ბუბაილო)	97
*** (ფიქრების მერე)	98
ყამარის ლექსი	99
*** (...თუ არასოდეს)	100
*** (ფიქრის გვირილებს ვაკონწიალებ)	103
ქარო	105
თუნდაც	106
რუსეთ-ჩეჩნეთის ომის დროს	107

ნარსულის ექო	108
*** (ჩემი მუხა)	109
განმარტოება მთის კალთებზე	110
ვჭვრეტ სივრცეს სხვაგვარს	111
*** (არაფერი როცა არ იყო)	112
*** (შენმა სიკვდილმა)	113
*** (შემთხვევად შენთა)	114
სამშობლოს	115
*** (ეჰ, ჩემო შვინდავ)	116
იქნება სჯობდეს	117
2021 წლის 19 თებერვალი	118
*** (გმორდები)	119
*** (დედი)	120
ალტერნატივა	121
*** (ალარ დასწვიმს შენს თვალებზე)	122
შეხვედრა	123
*** (...ლამეების)	124
ბოდბის დედათა მონასტერში	125
*** (ოი, გზაო)	126
*** (ახლა)	127
გულს	128
*** (მე შენს დუმილში)	130
*** (სხვები ეგებებიან)	130
მ-ს	131
ომით მინდა	132
*** (მომნატრებიხარ)	133
*** (მოვიდა წვიმა...)	134
ისევ სამშობლოს	135
*** (უხარიათ)	136
*** (ჩამოათოვა)	137
*** (...იმ ქუჩას)	138

*** (უზარმაზარია სურვილი)	139
დუმილი	139
მანოს და ნინოს.....	140
*** (მზემ შესძლო)	141
*** (მოდი ჩემთან, ჩემო ნებიერავ).....	142
სიცილს გადაჩვეულის ნათქვამი.....	143
შედარება.....	144
ქუჩაში	145
*** (შავი დილაა)	146
*** (ცა ემუქრება)	147
გამოსავალი.....	148
*** (ზოგისათვის კუნაპეტის მნათო)	149
დაკარგული ფერები... ..	150
*** (გამიხარდა როგორ... ჰოდა)	152
ნინო ბურდულს.....	153
*** (...არ მეშინია უკვე არაფრის).....	154
*** (არ ვიცი, კიდევ რა გითხრა, ჩემო!)	154
გზა.....	155
*** (მგონია უკვე).....	156
*** (გზა მეშორა და გორის ფხამდე ვერ გაცილებთ)	157
ასას.....	158
*** (თეთრი ღრუბლები დაღმა მიდიან).....	159
სოფლის ავტობუსის ფანჯრიდან.....	160
*** (როგორც)	161
ნრე.....	162
*** (და ის მოგიტანთ)	163
ლამე	164
*** (გადაიძრე)	166

კომპიუტერული უზრუნველყოფა
თამარ სტიჟნაძე

გამომცემლობა „მერიდიანი“,
აღ. ყაზბეგის გამზ. №47
E – mail: meridiani777@gmail.com ტ. 239-15-22

ლელა გოგიაძე

პოეტი, საბავშვო მწერალი, მკვლევარი. პროფესიით არის ექიმი, მედიცინის მეცნიერებათა დოქტორი.

1993 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტი 2006 წელს დაიცვა დისერტაცია თემაზე: „ტრადიციული მედიცინა და ბიოეთიკის საკითხები საქართველოში“. გამოქვეყნებული აქვს სამეცნიერო ნაშრომები მედიცინის ისტორიის, ხევისურული ფოლკლორისა და ბიბლესტიკის სფეროში.

პირველი ლექსები გამოაქვეყნა ჟურნალ „ნობათში“ 1984 წელს. მას შემდეგ სისტემატურად იბეჭდება პერიოდულ გამოცემებში: „ლიტერატურული საქართველო“, „ცისკარი“, „მნათობი“, „ასაფალ-დასაფალი“, „ვერის პალიტრა“, „ლიტერატურული გაზეთი“ და სხვ.

არის 3 პოეტური კრებულის და 4 საბავშვო წიგნის ავტორი, მწერალთა კავშირის პრემიის ლაურეატი, იაკობ გოგებაშვილის სახელობის საბავშვო და საცმანვილო ლიტერატურის კონკურსის ორგზის ნომინანტი.

2011 წლიდან ცხოვრობს ხევსურეთში. არის ააიპ „ხევსური ქალები ჯანსაღი მომავლისათვის“ დამფუძნებელი და თავმჯდომარე, განხორციელებული აქვს არაერთი პროექტი შთაბეჭდილებები მოსახლეობის დასახმარებლად.